4/12
duben - apríl
2012
ročník 82

Rozsievač
Rozsévač

Časopis Bratskej jednoty baptistov
Časopis Bratrské jednoty baptistů

Marie
se naklonila do hrobu
a spatřila dva anděly
v bílém rouchu, sedící na místě,
kde před tím leželo Ježíšovo tělo,
jednoho u hlavy
a druhého u nohou.

J 20, 11 - 12

Jak jsem našel odpověď

Téma čísla

Je Bůh reálný?

V SOKOLOVĚ PŘIVÍTALI ALLENA BUCHANKA

Naše duše má uši

Dnes večer jste ve vašem sboru BJB Sokolov uspořádal besedu, která nesla název „Vytržen z ohně“. O koho se jednalo, kdo takovou hrůzu prožil a odkud pochází?

Jednalo se o besedu s bratrem Allenem Buchankem z USA. Bratr nám sdělil, že jeho život poznamenala událost, která se mu přihodila v jeho 19 letech, v oblasti amerického Houstonu ve státu Texas. Pozdravoval z domácího sboru, který se za nás modlil v době jeho služby v ČR.

Co vás vedlo k rozhodnutí pozvat Allena k vám do Sokolova? Jak jste se o bratrovi dozvěděl?

O bratově svědectví jsme se dozvěděli prostřednictvím nabídky misijního odboru, kterou rozeslal bratr Pavel Novosad. Při jednání staršovstva sboru jsme se tím zabývali, modlili a předložili sboru. Neměli jsme přímou zkušenost, ale měli jsme doporučující ohlasy z podobně uspořádaných večerů s Allenem u nás v Čechách. Toužíme také pořádat shromáždění, skýtající větší šance pozvat především hosty, kteří by možná do běžného shromáždění nezavítali.

Jak večer probíhal? O čem ještě Allan hovořil?

Bezprostředně po přivítání a několika písních chválící skupinky dostal Allen prostor pro sdílení svého svědectví. To bylo nejzásadnější částí večera. Při tom velice přirozeně prokládal své vyprávění verši z Božího Slova, které se v daném okamžiku jeho života zrovna při něm naplňovaly. Na závěr se modlil za tři skupiny lidí, kterým patřila výzva. 1. Za duchovně vlažné křesťany, kteří možná opustili první lásku. 2. Za lidi, kteří dovolili, aby starosti a těžkosti života zastínily prožívání radosti v Kristu a prosil, aby Pán do jejich srdcí vložil novou píseň. Třetí skupinou byli ti, kteří Pánu Ježíši svůj život dosud neodevzdali. Na svém příběhu těmto lidem ukazoval cestu. Specielně se věnoval lidem, kteří měli zájem o osobní rozhovor, a modlil se s nimi.

Zažil Allen Boží dotek v době svého léčení nebo před ním?

Boží dotek zažil po svém propuštění z nemocnice, v době domácí léčby, kdy docházel nadále do nemocnice na fyzioterapii. Přislíbil jedné dívce, že půjde na jediné shromáždění, poté, co ho neúnavně zvala. Její sbor se za něj neustále modlil. Tam uslyšel Boží volání a odevzdal svůj život Ježíši Kristu. Do té doby se stavěl k Bohu vyčítavě a kriticky.

Jak se cítil v době před obrácením a po obrácení? Musel být zoufalý z toho, co se stalo, a kladl si otázku - Proč zrovna on? Jakým způsobem k němu Pán promlouval?

Před obrácením plánoval sebevraždu. Po obrácení odpustil otci, přijal povolání kazatele a Bůh mu dal také manželku. Šel z beznaděje do nové naděje. Před obrácením si Bůh používal jednotlivce z místního sboru. Při obrácení obdržel Ducha svatého. Říkal, že naše duše má uši, kterými je možné rozumět Božímu hlasu.

Jak se psychicky vyrovnával s tím, co prožil?

Bez Boha neměl šanci. Poté co se stal novým stvořením, obdržel nové postoje, nové přemýšlení, sílu k odpuštění. Mimochodem vysvětloval, že můžeme ze srdce odpustit a přitom zároveň neschvalovat činy, které jsou u druhého hříchem. Stejně to musel udělat se svým otcem. Zdá se, že se Allen jako svěží sedmdesátník, těší velmi dobré psychické kondici.

O tom, co všechno konkrétně Allen Buchanek prožil, mohou čtenáři číst v rozhovoru na straně 6, ale vás se zeptám, jak lidé ve vašem sboru reagovali na Allenovo svědectví? Jaké otázky kladli Allenovi během večera?

Jeho upřímné poselství i přístup k lidem je odzbrojující. Posloužil lidem, kteří přišli jako hosté, dospělým, dorostu i dětem. Jeden bratr mi sdělil, že prožíval mocně Boží přítomnost ve službě bratra Allena a také duchovní zápas o spasení lidí, kteří byli přítomni. Podobně jsme to asi prožívali všichni. Svědectví jeho života navíc vzbuzuje v lidech silné emoce a Duch svatý může působit vážné otázky a zamyšlení v našich životech. Otázky bratru Allenovi nebyly kladeny veřejně, ale v osobních rozhovorech.

Název besedy musel přilákat do vašeho sboru spoustu lidí. Jaká byla účast na besedě?

Naše zaměření patřilo především hostům, i když služba bratra Allena mohla být užitečná všem. Na večer přišlo sedm nevěřících lidí přímo ze Sokolova, z toho jednoho pozval bratr Allen skrze své známé v Čechách. Pozvánku také přijaly dvě starší děti v téměř teenagerovském věku. Někteří bratři a sestry z okolních sborů s sebou přivedli další známé, kterým Allenovo vyprávění mohlo posloužit. Svědectví také potřebovaly slyšet některé neobrácené děti ze sboru. Večerní besedu navštívilo celkem 51 lidí. Mnozí další potřebovali být pozváni, ale z různých důvodů se omluvili. Někteří si pozvání vážili, ale opravdu přijít nemohli. Někteří pozvání přijali, ale nepřišli a několik lidí pozvání nepřijalo. Nejedná se o kulturní akci, takže s předáním každé pozvánky byl spojen určitý duchovní zápas, někdy i s určitým protivenstvím, někdy s částečným pohrdáním od nevěřících. Několik lidí se vymluvilo na jiný program. Ve sboru jsme se za akci předem společně modlili.

Bratr Allen Buchanek nám v osobním rozhovoru sdělil, že by k nám příští rok opět rád přijel.

S bratrem kazatelem BJB Sokolov Michalem Jílkem vedla rozhovor Marie Horáčková

Čtěte rozhovor s Allenem Buchankem na straně 6

Obsah

V Sokolově přívítali Allena Buchanka (M. Horáčková) /2
Je Boh reálny? (E. Pribulová) /3
Jak jsem našel odpověď (N. Lica) /4
Kto je pre mňa Ježiš? (J. Szőllős) /5
Allen Buchanek opět navštívil naše sbory /6
Rozhovor po Evangelizaci ve Zlíne (J. Titěra)
Existuje Bůh? (V. Pospíšil) /7
Abraham „průzkumník“ v Egyptě (V. Pospíšil)
Pokladám iných za hodnejších od seba /8
(S. Král)
Důležitost Boží slávy (D. Wilkerson)
Boh na mňa pamätá a ujíma sa ma (RM)
Prinášať Bohu seba samého ako obeť (ŠA)
Danielovo kajícné srdce (D. Wilkerson) /9
Církev a její sociální zodpovědnost
- Konference EBAid (M. Růžička)
Čo sa skrýva v myšlienkach? (red.)
Anděl na karlovarské kolonádě /10
(B. Sedláčková)
Bezděčná rozptýlení (D. Wilkerson)
Neporušitelná smlouva
Panovník vidí a může učinit všechno /11
(M. Horáčková)
Děda a vnuk (L. Hallerová)
Den matek (R. Novotný) /12
Zlatá svatba manželů Jaroslava a Elisabety /13
Hrůzových (sbor BJB Žatec)
Kostel na lodi (J. Zdráhal a P. Kolek) /14
Teenstreet (L. Smilková, N. Střížová, B. Žitná) /15
Zveme vás na konferenci BJB, odbor sester /16
Slovensko
Zasílejte informace
Mučedníctví v Jemenu
Služba manželů Semjatičových v Izraeli končí
(M. Kern)
Inzercia - www.lared.sk a Studio BTM Brno
Pastorální konference v Kroměříži 2012 /17
Víkend pro manželské páry
Zeptali jsem se za vás (M. Horáčková) /18
Pre deti - Zrnko /19
Velký pátek - báseň (M. Rafajová) /20

Časopis Bratrské jednoty baptistů v ČR a Bratskej jednoty baptistov v SR

Rozsievač Rozsievač

Šéfredaktor: Jan Titěra.
Zástupce šéfredaktora: Stanislav Kráľ.
Technická redaktorka: Marie Horáčková.

Redakčná rada: S. Baláž, M. Kešjarová, M. Horáčková, K. Kvačková, V. Pospíšil, E. Pribulová, E. Titěrová.

Grafická koncepcia časopisu: Anton Vrana.
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, L. Miklošová a M. Matoušková.

Redakcia a administrácia:
Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, tel./fax +421 2 43 42 11 45.
E-mail: rozsievac@baptist.sk
Vychádza desaťkrát do roka.
Cena výtlačku 1,35 Euro, predplatné na rok 13,50 Euro + poštovné pre domácich (ČR a SR) jednotlivých odberateľov 6 Euro na rok.
Poštovné pre zahraničie 27 Euro na rok.
Bankové spojenie:
ČR: Česká spořitelna Praha, č. ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840.
SR: SLSP Bratislava, číslo účtu 11489120/0900, var. symbol 888.
Platby zo zahraničia:
Názov účtu: Rozsievač - časopis Brat.jed.baptistov Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika
číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900
S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC
REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU
Objednávky:
ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4
SR: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava
Uzávierka obsahu čísla 4/2012: 11. 4. 2012
Výroba: tlačiareň **Weltprint, s. r. o.,** Bratislava
ISSN 02316919 – MK SR 699/92

Je Boh reálny?

Vo vlaku sedel mladý muž pohrúžený do vedeckej odbornej literatúry. Vedľa neho sedel starší človek, ktorý čítal Bibliu. Po nejakom čase sa mladík obrátil na starca a pýta sa ho: „Veríte ešte tejto starej knihe plnej báchoriek a rozprávok?“ „Samozrejme, že verím. Ale to nie sú báchorky, to je Božie slovo!“ Študent sa rozohnil: „Len ľudia bez vzdelania a kultúry môžu ešte v dnešnej dobe veriť, že Boh stvoril tento svet za šesť dní. Mali by ste počuť, čo hovoria dnešní vedci, aký majú názor na túto tému. Škoda, že už musím vystupovať, rád by som Vám prezentoval ich názory. Ale ak máte záujem a dáte mi svoju vizitku, pošlem Vám odbornú literatúru, týkajúcu sa tejto oblasti.“ Starý pán otvoril peňaženku, vytiahol jednu vizitku a mlčky mu ju podal. Keď si mladík prečítal meno podávajúceho, zrazu sa cítil taký malý, ako mravec. So zvesenou hlavou opustil kupé. Na vizitke stálo: Profesor Doktor Louis Pasteur – generálny riaditeľ Prírodovedeckého inštitútu, Národná univerzita, Francúzsko.

Nič nové pod slnkom. Ako v minulosti, aj dnes hýbe svetom otázka, či je Boh reálny. Evolučná teória nahráva tým, ktorí Boha popierajú. Mnohým vyhovuje, že sa veda pomocou nej pokúša vysvetliť vznik vesmíru a prírody, lebo takto majú možnosť zaobísť sa bez Boha. O tých platí slovo z 53. žalmu: „***Blázon si hovorí: Boha niet! Takí si počínajú zvrátene a ohavne, nikto nekoná dobro.“*** Sú aj takí, ktorí premýšľajú o zmysle života, pýtajú sa a hľadajú pravdu. Vševediaci a večný Boh vedel o tom, že človek bude hľadať a pýtať sa po Ňom, preto nás nenechal bez dôkazov o sebe a svojej moci. Zanechal viacero dôkazov pre tápajúcich, hľadajúcich a pochybujúcich o tom, že je reálny.

Jedným z rukolapných dôkazov je príroda, ktorá nás obklopuje a vesmír, ktorého súčasťou je aj naša planéta. Ak pozoruješ malý kvietok, alebo chrobáčika, ak si predstavíš celé svoje telo s jeho funkciami, alebo ak pozoruješ nádheru oblohy za jasnej noci, musíš si povedať: To nevzniklo náhodou. Za tým všetkým musí stáť mocný Autor – Stvoriteľ. Žiaľ, že pre mnohých pozorovateľov prírody sa práve ona stala bohom. Prírodu nazývajú „chrámom“ a trávia v nej mnoho času. Pestujú turistiku, pozorujú zvieratá a rastliny a meditujú. To iste nie je zlé, ale čo, keď prídu problémy do života? Môže príroda potešiť zarmútené srdce alebo vyriešiť strach pred budúcnosťou? Ak si v jednej chvíli človek uvedomí, že je hriešnik, môže mu príroda ponúknuť vykúpenie? Príroda má byť pre človeka len výzvou a motiváciou, aby chválil a oslavoval jej Tvorcu.

Ďalším dôkazom je náš vnútorný hlas – svedomie, ktoré Pán Boh do nás vložil. Svedomie nás obžalúva, keď robíme niečo zlé a nesprávne. Jedna z definícií svedomia znie takto: Je to tichý hlások, ktorý nám šepká, že sa niekto díva. ***„Hospodin hľadí z neba na ľudí, díva sa, či je aspoň niekto rozumný, kto hľadá Boha“(Ž14,2).*** Nikto neunikne Jeho pohľadu. Prečo sa blázon musí uisťovať, že niet Boha? Lebo ho svedomie znepokojuje a v hĺbke svojho srdca tuší, že sa mýli.

Dôkazom Božej existencie je aj Biblia - Božie slovo, v ktorom sa nám Pán Boh zjavil. Vo svojom Slove nám oznamuje svoje myšlienky, zámery a zákony. Ale predovšetkým sa tam dozvedáme o Ježišovi Kristovi, Božom Synovi, ktorý sa stal človekom, aby nám zjavil neviditeľného Boha. Nielen to. Sväté písmo hovorí o Pánu Ježišovi – Spasiteľovi, ktorý prišiel na svet, obetoval svoj život smrťou na kríži za hriechy všetkých nás. Chce pomôcť každému, kto Ho o to prosí.

Je Boh reálny? Áno, je reálny. Tak odpovedajú milióny kresťanov, ktorí dostali odpovede na svoje modlitby. Podobne odpovedajú aj tí, ktorých zázračne uzdravil, viedol a previedol úskaliami života, ktorých vyslobodil z pút alkoholu, drog a iných nerestí. Realitu Boha potvrdzujú aj martýri, ktorých život pre Božie meno a vieru v Neho ukončila ruka kata. Potvrdzujú to aj mnohí misionári, ktorí sú ochotní aj dnes obetovať svoj život pre meno svojho Pána a Spasiteľa.

Človek môže poprieť Boha ako Stvoriteľa a Jeho dielo, môže evolučnou teóriou vysvetľovať vznik prírody. Môže prehlušiť hlas svedomia a napokon ho úplne umlčať. Aj Bibliu ako Bohom inšpirované slovo môže odmietnuť a zahodiť. Takýto postoj však vedie do večného zahynutia. Pre každého kto nechce večne zahynúť, ale aj preto, že Boh je reálny ešte stále platí***: „Dnes, keď počujete jeho hlas, nezatvrdzujte svoje srdce ...“ (Hb 3, 7).***

Milý čitateľ, čitateľka, ak uposlúchneš túto výzvu, aj ty budeš mať osobný kontakt a skúsenosť s Bohom ako milujúcim nebeským Otcom. Spoznáš vo svojom každodennom živote, že ťa miluje a napomína, vedie a pomáha ti. Aj pre teba sa Pán Boh stane realitou a povieš si: Už nechcem bez Neho žiť.

Elena Pribulová

Jak jsem našel odpověď

Otázku, zda je Bůh reálný, si dnes klade mnoho lidí. Není Bůh jen vymyšlená postava kazatelů a farářů a těch, kteří zaplní každou neděli kostelní lavice anebo bohoslužebné chrámy? Není to jen jejich fantazie? Jakási pohádková postava, kterou vlastně potřebují k tomu, aby prováděli svoje náboženské zvyky a úkony?

Žijeme ve světě, kde se pohybuje hodně podvodníků a to poslední co potřebujeme je, abychom byli podvedeni po duchovní stránce. To je jeden z největších strachů Čechů. A tak lidé na sebe nabalí další ochranné vrstvy a hledají další důvody, proč v Boha nevěřit. Mají hodně předsudků vůči církvi. Tu ani nechtějí navštívit. Zabývají se otázkou reálnosti Boha. Existuje vůbec? A pokud ano, tak co na tom? Změní to nějak můj život a můj osud? Jak mi říkali známí: „Ze mě pobožného neuděláte! Bůh asi je, ale církev nepotřebujeme.“ A tak mnozí žijí své životy, zklamaní Bohem, církví a vším, co s tím souvisí.

Nechci se pustit do vědeckých debat (nepřísluší mi, protože nejsem vědec) o dokazování Boží existence, protože to v podstatě ani Bible nedělá. Na druhé straně Bible celá je svědectvím nejen o Boží existenci, ale o Jeho skutečnosti, o Jeho jednání napříč dějinami, a o tom, že své plány uskutečňuje skrze lidi. Bible svědčí o tom, jak Bůh vesmíru vládne a udržuje celou naší planetu **(Kol 1, 17)** a jednou bude soudit každého podle toho jak žil **(Žd 9, 27).** To je realita, pravda a skutečnost, kterou naší nevěrou, nezájmem a pohrdáním nezměníme. Tak jako nezměníme zákon přitažlivosti pouhou nevírou v něj.

Věřím, že úkol křesťanů a jejich poslání není Boha dokazovat, ale o něm svědčit. Zmrtvýchvstalý Kristus se neukázal těm, kteří Ho před třemi dny ukřižovali. Ani Pilátovi, ani Herodovi. Nepořádal „shromáždění důkazů vzkříšení“ aby celý Jeruzalém viděl, že je Boží syn a že je živý. Kristus, jako skutečný a reálný Bůh, se ukázal po svém vzkříšení pouze svým učedníkům a některým (Tomáš), kteří ty důkazy chtěli vidět. **Jan 20, 29** ***Ježíš Tomášovi řekl: „Že jsi mě viděl, věříš. Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili.“.***

Učedníkům pak dal toto poslání: ***„A dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země.“*** **Sk 1, 8.**

Je Bůh reálný? Nemám nějaké hmatatelné důkazy, protože Boha vnímáme a prožíváme především vírou. Nemám pro vás důkazy, ale mám pro vás svědectví. Tak to bylo od vzkříšení Ježíše Krista, po staletí až do dnes. Učedníci vydávali svědectví. A svědectví buď věříš a přijímáš jej nebo nevěříš a odmítneš jej. K tomu dodám: **„Bůh to udělal velmi moudře, nechtěl, abychom se se světem hádali a ubíjeli lidi argumenty o Jeho existenci a vzkříšení z mrtvých.“** V parketě názorů se dá vždycky nesouhlasit. Ale jakmile někdo o něčem podá svědectví, tj. o tom co prožil, nebo o tom, co se mu stalo, těžko najdete námitky. To, co máme prožité, se nedá uhádat. Svědectví se dá jen vyslechnout a zaujmout k němu stanovisko. A to je na křesťanství krásné, protože se nešíří na základě nátlaku, hádek a vědeckých důkazů, nýbrž na základě svědectví o živém Kristu, který mění životy lidí.

Moje svědectví, které chci povědět, se týká právě toho, jak jsem našel odpověď na otázku „reálnosti Boha“ ve svém životě.

Vyrůstal jsem od malička s Biblí v ruce, chodil na bohoslužby do baptistického sboru, slyšel lidi, jak zpívají Bohu písně, jak se modlí a jak osobně prožívají Boha. Viděl jsem to ještě víc doma na životě své matky, která uvěřila jen dva roky před tím, než jsem se měl narodit já. Pozoroval jsem v jejím životě velkou žízeň a hlad po Bohu a jeho slovu. Když maminka nepracovala, lepé řečeno, když se vrátila domů z těch třech pracovních směn, které celý život měla, viděl jsem jí hodně často, jak si čte i nahlas z té velké knihy a mě vypráví o Bohu a biblických událostech. Moc jsem se těšil, kdy budu umět číst, abych si to sám mohl přečíst a tak se to i stalo. Ačkoliv jsem četl Bibli, viděl jsem druhé, jak Boha znají a je pro ně reálný, přes to všechno jsem později poznal, že i když dělám všechny zbožné věci, které oni dělají, mám prázdno v srdci. Něco mi chybělo. Boha jsem vnímal jako hodně vzdáleného, a možná i jako někoho, kdo je zaneprázdněn péčí o druhé a já, jako bych nebyl v Jeho okruhu zájmu. „Škoda,“ řekl jsem si, „dělám všechno to, co oni dělají, a přesto mi něco chybí.“

A tady se nalézá odpověď na naši otázku. Boha nemůžeme poznat pouhým rozumem. On není informací, kterou máme znát. On také není ideou, kterou máme zkoumat. Není problém, který máme řešit**. Bůh Bible je osobou, která se nám chce dát poznat.** Je neviditelnou osobou, s níž můžeme mít důvěrný a láskyplný vztah. Bůh je svou povahou bytost sebeodhalující. A Bible je ten první a nejlepší materiál, který nám k tomu odhalení pomůže. Jenže litera a slova nestačí. Boha do nějaké knihy nestrčíme. On je nekonečný. A tady znovu říkám, že rozum a logika na to nestačí. Někdo kdysi pověděl: „Bůh, který se dá vysvětlit, přestává být Bohem“.

A tak přesto, že jsem Ho vnímal ode mne vzdáleného, žádal jsem Ho v modlitbě, aby se mi dal poznat. Odpověď, kterou jsem dostal, byla jednoduchá a nejlépe ji vyjadřuje jeden verš z Bible: ***„Přibližte se k Bohu a přiblíží se k vám„*** **Jk 4, 7**. Jinými slovy se zde říká: **„Udělej krok k Bohu, a on udělá krok k tobě.“** Netrvalo dlouho (byl to proces), než jsem pochopil, že důvod proč vnímám svatého Boha tak vzdáleně je ten, že jsem hříšný člověk. Proto se také bojím smrti.

Ale dobrou zprávou, která mi dala naději, bylo zaslíbení Bible: ***„Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“*** **(Bible, Jan 3, 16).** Uvědomil jsem si, že Bůh mě miluje a má pro můj život dokonalý plán. Najednou jsem byl postaven před rozhodnutí. Budu si řídit nadále svůj život sám, nebo ho mám dát Bohu a důvěřovat Mu? Bůh mi skrze Bibli ukázal, že strach, který jsem prožíval, je důsledkem toho, že jsem porušoval Boží zákony, a proto si zasloužím trest. Ale Ježíš vzal tento můj trest na sebe, když zemřel na kříži. Poznal jsem, že jenom On mě může zbavit toho strachu a dát mi pokoj v srdci, a proto jsem se rozhodl přijmout jeho pomoc. Modlil jsem se a prosil jsem Pána Ježíše, aby mi odpustil všechno zlé, čeho jsem se dopustil. Také jsem Ho prosil, aby vstoupil do mého života a dal mi pokoj a jistotu, po které jsem toužil.

Od té doby se z mého života vytratil pocit nejistoty a strachu z budoucnosti. Cítím se svobodný a prožívám pokoj v srdci, protože vím, že Bůh chrání a vede celý můj život. On už není cizí osobou, která je daleko ode mne. Můj vztah k Bohu se změnil a neustále poznávám, jak je Bůh dobrý a jak mi pomáhá. Objevil jsem, že **Bůh je reálný natolik, nakolik mu dovolím v mém životě jednat, a nakolik já se pro něho otevřu a toužím jej znát.**

Moje zkušenost je, že Pán Ježíš dal mému životu směr a cíl, a proto Mu chci s vděčností sloužit do konce života. Nelituji toho, že jsem dal svůj život Kristu. Právě naopak, raduji se z Jeho přítomnosti a lásky, kterou smím prožívat. Už se nebojím smrti, protože skrze víru v Ježíše Krista jsem byl zachráněn a největší radost mám z toho, že vím, že mám věčný život.

A dnes, už po více než dvacet let života s Bohem, mám i jiné zkušenosti a svědectví jako odpověď, že Bůh Bible je reálný a živý. A jeho skutečnost a existence se v mém životě projevuje Jeho vládou, panstvím a neustálou proměnou života. Kdyby tomu tak nebylo, dnes bych byl zklamaný Bohem a žil bych životem, který ani nechci vědět, jak by vypadal, kdyby Bůh v něm chyběl.

Myslíš, že bys něco podobného potřeboval prožít i ty? Pak tě mohu povzbudit jen slovem Bible:

Matouš 7, 8 ***„Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu bude otevřeno.“***

Nick Lica,
kazatel BJB Karlovy Vary

Kto je pre mňa Ježiš?

Ján Szőllős

(Mt 21, 1 – 11)

Prorok alebo kráľ?

Vstup Pána Ježiša do Jeruzalema bol v mojich predstavách slnečným dňom plným radosti. Na farebných obrázkoch, záložkách do Biblie, bol Ježišov vjazd do Jeruzalema pekne znázornený.

To musela byť nádhera. Zástupy volajú „Hosana“, mávajú palmovými ratolesťami, kladú rúcha na zem. Takáto veľká slávnosť prepukla preto, lebo do hlavného mesta, do Jeruzalema, prichádzal kráľ.

Narodil sa ako kráľ, ale nie v paláci, lež v maštali. Keď ho po nasýtení zástupov chlebom chceli tieto zástupy vyhlásiť za kráľa, odmietol to. Teraz sa zdá, že konečne sa podarilo zmeniť Ježišovu cestu – na cestu triumfu. Zdá sa, že opustí cestu zo stajne na kríž, na ktorej stretal malomocných, chromých, chorých a hriešnych ľudí.

Miestni obyvatelia Jeruzalema sa pýtajú: „Kto je tento?“ Kráľ predsa nemôže prísť na chrbte osla. Na otázku domácich odpovedá zástup: „To je prorok.“ Toto vysvetlenie prijmú aj Jeruzalemčania. Dav považuje Ježiša za proroka z Nazareta. Neuznávajú ho za kráľa a už vôbec nie za Mesiáša. Aj keď ústami volajú na slávu: „Hosana Synovi Dávidovmu!“, vlastne v neho ako v Syna Dávidovho, ako v zasľúbeného Kráľa, ako v prorokmi predpovedaného Mesiáša, neveria.

Možno, že v danom momente nadšenia, davovej psychózy v ňom aj videli kráľa, osloboditeľa od Rimanov. Určite počuli o zázrakoch, ktoré vykonal a podvedome čakali, že ich ako budúci kráľ bude sýtiť chlebom a poskytne im aj zábavu, vzrušenie, divadlo, „hry“, keď bude uzdravovať nemocných a kriesiť mŕtvych. Nakoniec, keď dokáže kriesiť mŕtvych, tak ani povstanie alebo vojna proti Rímu nie je taká hrozná, veď tých, ktorých Rimania zabijú, On dokáže vzkriesiť, a to dokonca ešte aj na tretí deň, tak ako Lazara. To bude bezstarostný život – predstavovali si.

Prečo ho ukrižovali?

Ježiš im však neposkytol to, čo očakávali. Nedal im „chlieb a hry“, ako to robili rímski cisári a ostatní zemskí vladári, aby si zaistili moc. Trpko sklamal ich nádeje. Preto o pár dní, o necelý týždeň, ten istý dav, tie isté zástupy kričali „Ukrižuj ho! Ukrižuj ho!“ Mnohí z tých, čo na kvetnú nedeľu volali „Hosana Synovi Dávidovmu“ a sekali palmové ratolesti, v piatok dvíhajú päste a zúrivo kričia: „Ukrižuj ho!“ „Nechceme Ježiša, chceme Barabáša“ (**Mt 27, 20 – 26**).

Však o čo ide, predsa v prvom rade o divadlo, aby bola zábava, o atrakciu, o hry. Videli slávnostný vjazd Ježiša do Jeruzalema, teraz uvidia veľkolepé divadlo ukrižovania. V hlavnej úlohe je pri tom ten istý človek. Ani najlepší režisér by to nevymyslel lepšie. Bude o čom rozprávať, na čo spomínať. Navyše možno o nejaký týždeň, či mesiac, vrah Barabáš, ktorého prepustenie si vyžiadali namiesto Ježiša, zabije ďalšieho rímskeho vojaka, alebo niekoho iného. Potom ho aj tak chytia a popravia a opäť bude o čom rozprávať a čo so vzrušením sledovať.

Hlas davu

Nálada davu je do dnešných dní veľmi premenlivá. Zástupy dokážu šikovní ľudia veľmi rýchlo zmanipulovať. Aj dnes sú zástupy ochotné svojich športových idolov alebo politikov jeden deň oslavovať a o niekoľko dní, keď prehrajú zápas, alebo ich v niečom sklamú, sú ochotní ich zatratiť, nadávajú na nich, vyhrážajú sa im a možno, keby mohli, by ich aj ukrižovali.

Ľudia v dave hovorili o Ježišovi: „To je prorok Ježiš z galilejského Nazareta.“ Možno sa v podvedomí pohoršovali, že prichádza skromne, sediac na oslovi a nie triumfálne na koni, na bojovom voze, alebo na nosítkach nesených otrokmi. Takto predsa neprichádza kráľ! Možno sa aj báli rímskych udavačov a provokatérov, a preto ho prehlasovali radšej za proroka a nie za kráľa.

Kde stojíš ty?

Položme si dnes my všetci, ty aj ja, ktorí stojíme v dave oslavujúcom kvetnú nedeľu na mnohých miestach, otázku: Za koho mám Ježiša? Vyznávam ho ako proroka alebo ako kráľa?

Pohoršujem sa podvedome nad tým, že prichádza skromný, na osliatku? On nechce triumfálne vojsť ako dobyvateľ ani do jedného ľudského srdca, ani do tvojho života. On sám hovorí: *„A ja stojím pri dverách a klopem. Ak niekto počuje môj hlas a otvorí dvere, vojdem k nemu a budem stolovať s ním a on so mnou.“* (**Zj 3, 20**)

Pohoršíme sa nad tým, že nás nedobýja násilím? Aké miesto mu dávame vo svojom srdci? Len miesto proroka, ktorý nám má pomôcť rozlúštiť budúcnosť, ktorý je na úrovni ostatných prorokov a učiteľov či náboženských vodcov? Alebo mu dávame kráľovské miesto, miesto kráľa, ktorý môže a má právo suverénne rozhodovať o všetkom, čo sa deje a má udiať v mojom živote?

Ježiš vedel, že zástupy ho pokladajú za proroka a potvrdili mu to aj učeníci, keď sa ich pýtal pri Cezarey Filipovej: *„Za koho pokladajú ľudia Syna človeka? Odpovedali: Jedni za Jána Krstiteľa, iní za Eliáša, zase iní za Jeremiáša alebo za jedného z prorokov.“* (**Mt 16, 13 – 14**). Hneď v zápätí kladie ďalšiu otázku: *„A vy za koho ma pokladáte?“* (**Mt 16, 15**).

„Ty ma za koho pokladáš?“

Dnes znie táto otázka tebe aj mne. Ježiš ju kladie priamo tebe: „Ty ma za koho pokladáš?“ Odpovieme ako Peter a s ním spolu ostatní učeníci? *„Ty si Kristus, Syn Boha živého!“* (**Mt 16, 16**).

Aj na príklade učeníkov sa ukázalo, že je ľahké v dave, spolu so zástupmi vyznávať a volať: „Hosana Synovi Dávidovmu!“ Oveľa ťažšie je potom v ústraní, keď je človek sám, možno uprostred utrpenia vyznávať: „Ty si Kristus, Syn Boha živého!“ Učeníci sa to nakoniec naučili.

Čo žiadaš, čo očakávaš ty od Ježiša? Dočasné vzrušenie, zážitky, naplnenie telesných potrieb?

On to všetko môže dať a pridať. Ale to najcennejšie, ten kráľovský dar, ktorý ako Kráľ prináša je Jeho Slovo a spasenie, večný život. Prijal si už tento dar?

My, ktorí sme ho prijali, ktorí ho vyznávame ako Mesiáša, ideme vlastne v zástupe jeho nasledovníkov. Čo odpovedáme na otázku obyvateľov mesta, okolostojacich – „Kto je tento, koho nasleduješ?“ Vieme jasne a zrozumiteľne vyznať: „To je Kristus, Mesiáš, môj Záchranca, ktorý môže byť aj tvojim Záchrancom. Môj Kráľ, ktorému som zveril vládu nad svojim životom“.

Keď prijímame dnes a každý deň Pána Ježiša ako Krista, keď mu každý deň zverujeme vládu nad svojím životom, ak ho oslavujeme úprimne ako kráľa aj vtedy, keď nás nevidí nikto okrem neho, potom naša radosť bude trvalá a úplná.

Potom budeme každý deň vedieť vyznávať ako Peter: „Ty si Kristus, Syn Boha živého!“

Allen Buchanek, který přežil výbuch ropné rafinérie v americkém Houstonu, opět navštívil naše sbory

Český rozhlas ve svém Křesťanském týdeníku dne 12. března přinesl zprávu o tom, že tento Američan s českými předky, navštíví naši zemi a bude o svém zážitku vyprávět v deseti městech Čech a Moravy. Díky iniciativě našeho misijního odboru, především bratra kazatele Pavla Novosada, byla zorganizována návštěva našich sborů v Kroměříži, Ostravě, Zlíně, Uherském Hradišti, Vikýřovicích, Chebu, Sokolově a Suchdolu nad Odrou. Někde posloužil vzácný host při evangelizačních shromážděních, někde vyučoval o misii. Navštívil však také Domov důchodců či středisko Armády spásy. Všude se setkával se srdečným přijetím a velikým zájmem o naslouchání jeho životnímu příběhu.

Jak se to tehdy všechno odehrálo? Dva lidé nepřežili, dalších deset bylo zraněno

Osudného dne 23. dubna roku 1962 nasedl mladý Allen Buchanek po basebalovém zápase i se svou spolužačkou do auta a vydal se na cestu domů. Na dálnici před sebou uviděli mlžný oblak. Když do něj vjeli, došlo k výbuchu. Jednalo se o oblak benzínových výparů, které unikly z nedaleké rafinérie. Allenova přítelkyně uhořela, on sám byl popálen na 60 % těla. Lékaři jej zpočátku ani neléčili, protože nevěřili, že by mohl přežít. Když však Allen žil i po třech dnech, začala série mnoha bolestných operací. Při dvou z nich Allenovi vysadilo srdce a lékař musel rozříznout hrudník a provést přímou masáž. Ve druhém případě trvala tato masáž dokonce celých 15 minut. Allen přežil a začal se uzdravovat. Dokonce mu znovu narostly i vlasy a začaly mu dorůstat i spálené uši. Přesto se jeho život ocitl v troskách. Sportovní kariéra nepřipadala v úvahu a on nevěděl, proč má žít.

Nové narození - nejen tělesné, ale i duchovní

Když se chystal spáchat sebevraždu, pozvala jej jedna dívka do společenství církve. A zde prožil vnitřní uzdravení. Sám to popisuje:

„Když jsem se dostal z nemocnice, pochopil jsem, že můj život je prázdný. Vnímal jsem to tak, že sebevražda by byla jediným řešením, které se mi nabízelo. A když mi někdo začal povídat o tom, že je tu nějaká větší síla silnější než já, která mi může přinést změnu, tak jsem začal poslouchat. Pochopil jsem, že ten vnitřní pokoj můžu najít jenom ve vztahu s Ježíšem Kristem. Ta změna, která nastala v mém životě, nebylo nic jiného než zázrak. Ten večer, kdy jsem se odevzdal Bohu, byl můj život změněn navždycky. Spokojenost bylo něco nového v mém životě.“

Po obrácení se úplně změnily priority Allenova života. Rozhodl se žít pro druhé. Jeho prvním úkolem bylo napravit vztahy s otcem alkoholikem. Po té začal jezdit po světě a všude vyprávěl příběh svého druhého narození. Jeho poselství je adresováno především mladým lidem, protože si uvědomuje, že právě v mladém věku člověk rozhoduje o dalším zaměření celého života. Co Allen Buchanek chce mladým lidem v České republice říkat?

„Svět dnes nabízí mladým lidem spoustu možností, ale mnoho z těch věcí nepřinese štěstí a nějakou spokojenost. A mladí lidé se musejí rozhodnout mezi jistotou a radostí, které nabízí Bůh, a nejistým štěstím života bez takového zakotvení. Já jsem to rozhodnutí udělal ve svých devatenácti letech a oni se také musejí rozhodnout, jakou cestou se chtějí vydat.“

Rozhovor po evangelizaci ve Zlíně

(redakčně zkráceno)

Milý bratře, kdy jsi poprvé navštívil Českou republiku, kolikátá návštěva je to nyní? Kdo návštěvy inicioval?

Poprvé jsem tu byl v roce 2003. Klíčovou roli v tom sehrál bratr kazatel Jozef Abrmán, který byl od roku 1980 členem baptistického sboru v Houstonu. Pracoval jako misionář pro Trans World Radio, po „sametové revoluci“ se vrátil domů, kde začal zakládat nové sbory, např. v Trenčíně. Ten mně „přesvědčil“ o tom, že by moje svědectví mohlo pomoci misijní práci v bývalé „východní“ Evropě. Tehdy se děti ve sboru při letní „prázdninové biblické škole“ rozhodly, že podpoří jako misijní projekt moji cestu do Evropy. Vybraly mezi sebou téměř 1000 dolarů, a tak jsem mohl navštívit Slovensko a české sbory nedaleko slovenských hranic. Příště jsem už dostal na svoji cestu do Evropy 5000 dolarů. To byla práce mého bratra a jeho přátel. Sloužil spolu s nimi v Iráku, kde mu každý den hrozilo, že přijde o život. Tam se přiblížil Pánu Bohu, mohl jsem mu duchovně sloužit, stále mi z Iráku volal. Nakonec jsem jej i křtil. Když se vrátil domů, měl na srdci právě finanční podporu mé další služby v Evropě. Příště si Pán Bůh našel zase další „cesty“ k finanční podpoře mé služby. Lidé v mém sboru, kde jsem kazatelem, si rovněž uvědomovali, že evangelizace v Evropě je nedílnou součástí mé služby. Nikdy jsem nemusel žádat o peníze, nikdy jsem se nestrachoval o peníze. O to se staral můj nebeský Otec. Tohle je moje dvacátá návštěva bývalé „východní“ Evropy. Navštívil jsem již 10 zemí v této oblasti. V Česku jsem nyní jistě po desáté, možná už i po dvanácté.

S jakým ohlasem se při své službě setkáváš?

Všude, ve všech církvích a sborech jsem byl vždy srdečně vítán. Lidé velice pozorně naslouchají mému svědectví. Mnoho posluchačů také učinilo rozhodnutí odevzdat svůj život Kristu. A téměř všude mne žádali, abych přijel znovu. Snad jedna poznámka. Ne všechny církve u vás si v rámci mé služby přejí veřejnou výzvu k následování Krista. Zásadně to respektuji. Ale mohl jsem vždy nabídnout osobní rozhovor po skončení

programu. A těch rozhovorů a otázek nebylo nikdy málo. Musím však dnes konstatovat, že všechny vaše církve jsou však stále otevřenější evangelizačně zaměřenému shromáždění.

Měl jsi také možnost setkat se s významnějšími osobnostmi našeho společenského, kulturního či politického života?

Ne zase tolik, setkával jsem se především s podnikateli. Moje služba je však určena především místním sborům církve Kristovy. Řekl bych – zcela obyčejným, normálním lidem ve vaší zemi.

Co si myslíš o duchovní situaci v dnešní Evropě?

Myslím, že je v podstatě stejná po celém světě. Také v Americe. Mnozí mladí lidé u nás opouštějí církev, církev je pro ně zastaralá, mrtvá, „bez života“. Dnešní svět má neuvěřitelné množství nabídek pro mladou generaci! I když je v současné době v USA velice zlá ekonomická situace, lidé stále utrácejí obrovské peníze za to, co nepotřebují. Velice jim záleží na vysoké úrovni života, proto mají i 2-3 různá zaměstnání. Jen aby měli dostatek financí. Lidé jsou podřízeni hmotným věcem, pro Pána Boha nezbývá místo. Ale vraťme se k vašemu regionu. V poslední době jsem velice potěšen duchovním zájmem mladých lidí v Maďarsku. Naposledy jsem tam sloužil při letní konferenci, kde jsem měl 800 mladých posluchačů. Měli opravdový duchovní zájem. Netouží ani tolik po „nových“ věcech, jako po tom, co je osvědčené, co v životě skutečně funguje. Chtějí také chodit do kostela ne jako do pohřebního shromáždění, ale tam, kde se něco děje.

A teď ta stěžejní otázka. Je pro tebe Bůh opravdu tak reálný, jak jsi o tom dnes večer několikrát mluvil?

Ano je. Byl mi tak blízko, jednal v mém životě tak laskavě, mocně a viditelně, že snad to ani reálnější nemohlo být. Je mi však líto těch lidí, pro které Bůh není tak reálný. Mají jen jakési povědomí o Bohu, jako „o někom snad někde“, ale nemají k němu osobní vztah skrze Ježíše Krista. Často jim chybí hluboká osobní zkušenost pokání, odpuštění hříchů, přijetí nezasloužené milosti. A potom každodenní život s Kristem.

Máš nějaké zvláštní přání pro české baptisty?

Stále se modlím za všechna ta místa, která už jsem navštívil a znovu navštěvuji. Aby tam rostlo Boží dílo. To není jen moje

přání, to je vůle Toho, který je věrný svým zaslíbením. Pán Bůh vám chce žehnat, chce stále rozdávat svoji lásku. Jen jde o to, abychom zvěstovali evangelium jasně a srozumitelně, abychom sloužili v moci Boží. Saduceům kdysi řekl Ježíš: „Neznáte Písma ani moc Boží.“ Pro mne to jsou a byly spojité nádoby. Není možné oddělovat slovo Boží a moc Boží! Jedno bez druhého nemůže být! Pouze „literární“ znalost Písma vede jen k mrtvému náboženství!

Co říci závěrem? Velice rád navštěvuji vaši zemi. Rád přicházím i na stejná místa, podruhé, potřetí. Rád evangelizuji, povzbuzuji! Také rád učím! Miluji ty biblické oddíly, které budují sbory! Nechci jen získávat lidi pro Krista, ale také je budovat v Kristu! Velice myslím na všechny pastory! Vím, že mají nelehký úkol, vím, že bojují.

Chci jim říci jenom jedno: **„Buďte věrní, kažte jasné evangelium! A hlavně – nikdy, nikdy to nevzdávejte!“**

To je moje přání, to je moje služba.

S Allenem Buchankem rozmlouval ***Jan Titěra***

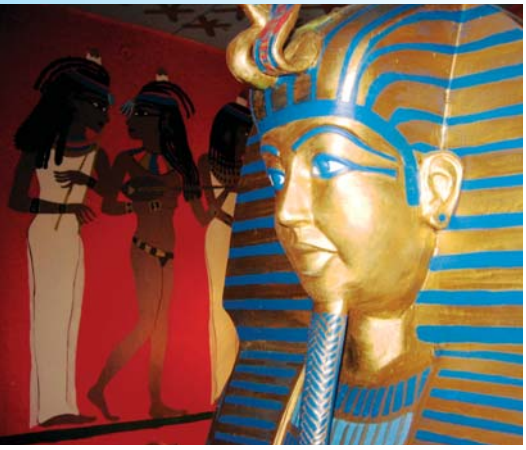

Existuje Bůh?

Vlastimil Pospíšil

Křesťan má na tuto otázku jasnou odpověď: Bůh existuje. Ten, kdo o Pánu Bohu pouze filosofuje, Boha nezná. To však neznamená, že Bůh neexistuje. Tito lidé si vykládají slovo *reálný* jako *hmatatelný*. Věří v existenci jen hmotných věcí. Bůh je reálný, i když je neviditelný, ať si o Něm člověk myslí, co chce. Při modlitbě vím, že mne Pán Bůh slyší a pokud mne slyší, pak je vedle mne.

Pán Bůh se mne dotýká

Vyznávám, že od dětství znám svatá Písma, modlím se, ale o tom, že Pán Bůh stojí vedle mne, jsem se dověděl až ve chvíli, kdy jsem Mu byl sám blízko. Ale Bůh byl se mnou i v době, když jsem byl od Něj vzdálen. Doma v rodině jsem o Pánu Bohu jen slýchal, ale během mého mládí přišla doba, kdy jsem zjistil, že se mne Bůh dotýká v srdci. Skutečností je, že Bůh žije a chcete-li, je reálný. Pro věřícího křesťana Bůh není jen někdo, někde a není jen v Nebi. Je v našem srdci. Tam si postavil svůj chrám.

Na počátku bylo Slovo

Jsou lidé, kteří věří v boha jen jako nějakou energii někde ve vesmíru. Mohu vidět Boha při pohledu na rozzářenou večerní oblohu? Ne. Ale vidím dílo Jeho rukou. Čtu Slovo, které říká, že to co vidím i to co nevidím, povstalo skrze to Slovo. Slovo bylo na počátku. A to Slovo se stalo tělem, to Slovo je Pán Ježíš, Mesiáš, narozený v Betlémě, ukřižovaný na Golgotě. A Ježíš třetího dne vstal z mrtvých! Skrze Něj a pro Něho všechno povstalo. Bůh je realitou jen pro toho, kdo se s Ním setkal. Nemýlím se, když říkám, že Jeho dotek cítím na každém místě, každého času. To není žádná představa ani iluze. To je realita, to je skutečnost. Na modlitbách s Bohem mluvím a On mluví se mnou.

Bůh je láska

Kdyby se mne někdo zeptal, jak vypadá Bůh, neodpověděl bych. Nevím, jak vypadá i když je reálný. Neznám Jeho podobu, ale vím, že je v mém srdci. To není jen pocit, je to Někdo, koho vnímám. „Bůh je láska“. Jak vypadá láska – agape? Nevím, zda bych uměl popsat, jak vypadá ona Láska. Jen to bych uměl říci, že láska je dokonalá.

On je počátek mého života! Mé chápání není dokonalé, abych pochopil dokonalého, abych pochopil dokonalou Boží lásku – agape. Nedohlédnu do její výše, ani do její hlouby, do její dálky, moje paže nestačí na to, abych ji uměl obejmout. Přesto je Boží láska reálná.

Abraham „průzkumník“ v Egyptě

Vlastimil Pospíšil

Abraham byl první ze svého pokolení, kdo se ocitl v Egyptě. Klestil svým potomkům cestu, stal se „průzkumníkem“. Do Egypta se vrátilo až čtvrté Abrahamovo pokolení a ne vždy byla jejich cesta a pobyt v Egyptě ponižující. Nastala doba, kdy Egypťané byli hrdí na Abrahamova pravnuka Josefa, když zachránil zemi od hladu. Tehdy byli Abrahamovi potomci v Egyptě na výsluní, avšak po smrti tehdejšího faraona se Abrahamovi potomci stali v Egyptě otroky a nezacházelo se s nimi dobře.

Abraham sestoupil do Egypta

V zemi nastal hlad, Abraham se svou ženou Sárou tedy sestoupil do Egypta a pobyl tam jako host. Možná odtamtud dovedl otrokyni Hagar a ta se mu po delší době stala druhou ženou. O Hagar sice Bible mluví daleko později, ale na tom není nic neobvyklého. Nebyl důvod uvádět ve známost jména a počet otroků, které Abraham z Egypta odvážel. Abraham měl více otroků a otrokyň a Hagar se objevila mezi otrokyněmi na výsluní teprve tehdy, až se stala matkou Abrahamova syna Izmaele.

Sára svůj úděl nesla těžce

Sára byla neplodná a svůj úděl nesla velice těžce. Rozhodla se, dát svému muži za druhou manželku otrokyni Hagar. Vyhlédla si ji jako matku pro svého syna a Hagar se stala Abrahamovou „zákonitou“ ženou. Porodila mu syna Izmaele. Teprve po narození zaslíbeného syna Izáka, který se Sáře narodil později, viděla, že její rozhodnutí nebylo šťastné.

Hagar zasáhla do rodiny

Egyptská otrokyně Hagar – nikoliv ze své vůle - zasáhla velkou měrou do rodiny Abrahamovy. Na počátku toho dějství hrála pramalou úlohu. I kdyby chtěla, nemohla se postavit proti rozhodnutí Sáry, své paní. Otrokyně o sobě nemohla nerozhodovat. Jediný kdo se mohl postavit proti Sářině rozhodnutí, byl Abraham. Hagar nemohla učinit nic jiného než přijmout rozhodnutí otrokáře, svého pána.

Hospodin počítal i s Izmaelem

Jakmile Sára viděla, že syn, jehož Abrahamovi porodila Hagar egyptská, je poštívač, domluvila se s Abrahamem, že ji i se synem Izmaelem zapudí. Abraham svého syna Izmaele poslal i s jeho matku na poušť, snad s vědomím, že na pouští budou mít čas života vyměřen.

Zatímco Abraham a Sára svého syna Izmaele „odepsali“, Hospodin tak neučinil.

Hlavní požehnání od Hospodina dostal zaslíbený syn Izák, ale ani Izmael, jako syn Abrahamův, nebyl od požehnání vypuzen. Hospodin počítal i s Izmaelem.

Od této chvíle byl Egypt v Abrahamově rodině stále přítomen a potomci Abrahamovi se během svého života s touto Sářinou i Abrahamovou neopatrností neustále potýkali a zápasili.

Ne vždy jim byl Egypt hrobem, stal se jim i záchranou. Ale o tom budeme přemýšlet a pátrat na stránkách Rozsévače v dalších vydáních.

Pokladám iných za hodnejších od seba

Slávo Kráľ

„ ... nič nerobte z ctižiadostivosti ani pre márnu slávu, ale radšej v pokore pokladajte iných za vyšších od seba ...“ (F 2, 3 – 4).

Predstavme si, že sme na opustenom ostrove. Nemáme žiadnu šancu na prežitie. Sme tam všetci. Všetci naši susedia, naši známi i neznámi. Všetci, čo sa stretávame v nedeľu v zhromaždení, ale aj tí, s ktorými denne chodíme do práce. Všetkých nás spája rovnaký osud. Všetci s hrôzou očakávame smrť. Nemáme žiadnu inú nádej.

Ale v tom sa objaví obrovská loď, ktorá pláva rovno k nám. Sme zachránení! Loď prirazí k brehu a jej kapitán všetkým potvrdí, že prišiel len kvôli tomu, aby nás zachránil. Má však jednu podmienku. Na loď môžu vystúpiť len tí, ktorí majú vyrovnané všetky vzťahy s ostatnými. Len tí, ktorí sa v láske a odpustení dokážu pochytať za ruky, a tak spoločne vystúpiť na loď. Pre tých, čo sa hnevajú, čo si nedokážu navzájom odpustiť, vyrovnať sa s krivdou, ponížením, či zradou, záchrany niet.

Zrazu som si predstavil určitých konkrétnych ľudí, ktorým by som mal podať ruku a vystúpiť s nimi na loď. A nielen vystúpiť, ale dokonca im dať prednosť a povedať: „Choď brat môj, predo mnou! Ja nastúpim, až keď ty budeš zachránený.“ Viem si predstaviť, ako by som do lode rád prepašoval všetkých mojich najbližších, moje deti, vnúčatá. Tým dám rád prednosť. Ale mám dať aj tomu, čo ma urazil, čo mi ublížil, ukrivdil, aj tomu, čo ma zradil? Aj on má byť zachránený bez toho, aby si priznal, čím všetkým mi ublížil, aby sa predo mnou kajal a všetko si najprv zaslúžene odtrpel? Pán Ježiš však jasne povedal: ***Ak vy neodpustíte, ani vám neodpustí previnenia váš Otec, ktorý je v nebesiach*** (Mk 11, 26).

<u>Otázka:</u> Uvedomuješ si, že keď tá loď odíde, žiadna iná nepríde a ty zomrieš len preto, že si neodpustil?

<u>Modlitebný predmet:</u> Modlime sa, aby sme boli zachránení všetci, lebo Pán Ježiš zomrel za všetkých.

Boh na mňa pamätá a ujíma sa ma

„Čo je človek, že naňho pamätáš? A čo syn človeka, že sa ho ujímaš?“ (Ž 8, 5)

Čo sa týka myslenia, najviac sa mi páči výrok Platóna, podľa ktorého je myslenie vnútorné rozprávanie sa. Myslieť o sebe v perspektíve večnosti je akoby rozprávanie sa s Bohom o tom, kto som a ako žijem. Som človek, Božie stvorenie.

Ráno myslím na to, ako prežijem deň, čo musím stihnúť, na čo nesmiem zabudnúť a v rannej modlitbe prosím Boha, aby mi dal silu a múdrosť konať správne. Večer, keď rekapitulujem deň, zisťujem, koľko som toho opäť pokazila tým, že som nevenovala dostatočnú pozornosť tichému Božiemu hlasu, ktorý sa mi prostredníctvom Ducha Svätého prihováral a usmerňoval ma. Pri takejto rekapitulácii si kladiem aj otázky: „Prečo nekonám tak, ako sa to učím z Božieho slova? Som vôbec hodná večného života?“ Nebyť Božej lásky, Jeho uistenia, Jeho milosti, Jeho odpustenia, tak som skeptik a odpoviem si, že som nehodná tejto perspektívy. Ale pohľad Pána Boha na mňa je iný ako ten môj, je iný ako je pohľad okolia. On je so mnou v každej situácii, vie o každom mojom kroku.

„Vo svetle večnosti je podstatne dôležitejšie to, čomu veríme, než to, čo sme dosiahli.“ Táto myšlienka ma vedie k tomu, aby som deň čo deň prosila Boha o rast viery a ďakovala za to, že som.

„S Tebou chcem každý deň ísť, s istotou do Tvojho kráľovstva prísť.“ (myšlienka z piesne skupiny Matuzalem)

RM

Důležitost Boží slávy

David Wilkerson

„Poskytne přístřeší a stín před denním horkem a útočiště a úkryt před bouří a deštěm“ (Izaiáš 4, 6, B21).

Sláva Boží přítomnosti bude naším stínem před horkem. Hebrejské slovo pro horko znamená „sucho, zpustošenost, neplodnost“ a zde je použito jako druh Božího soudu nad bezbožnou společností. V 16. kapitole Zjevení je čtvrtému andělu soudu dána moc „…pálit lidi ohněm. Lidé byli páleni velikým žárem a rouhali se jménu Boha“ (Zjevení 16, 8-9, B21).

Boží sláva je naší obranou, naším úkrytem – „…místem úniku…od bouře a deště“ – a budeme odpočívat v chladném přístřešku křídel Pána Ježíše. Již vidíme déšť Ducha svatého, který se vylévá stejně jako Boží soudy. Bouřná mračna se shromažďují, ale díky Pánu Bohu, budou rozprostřena nad Božím svatým pozůstatkem církve.

Možná namítneš: „Není žádná svatá církev, do níž bych mohl chodit. Všechno, co jsem prošel, jsou církve soustředěné na člověka. Kde je můj úkryt před horkem a bouřkou?“

Místo tvého přebývání je Boží sláva ve tvém vlastním srdci. Pokud je Pán Ježíš v tobě přítomen a projevuje se na tobě, potom jsi úplně přikryt. Jestliže obrátíš své srdce a svůj zrak k Němu a dovolíš Jeho Slovu, aby tě káralo, usvědčovalo a napravovalo, zjeví ti Sám Sebe. Zaslíbil to!

„Kdo přijal má přikázání a zachovává je, ten mě miluje. A kdo mě miluje, bude milován mým Otcem a já ho budu milovat a dám se mu poznat“ (Jan 14, 21, B21).

Pán Bůh říká: „Budu s tebou. Ať je to jakkoli špatné, pomohu ti. Nikdy tě neopustím a nikdy se tě nezřeknu!“

www.worldchallenge.org/cs

Prinášať Bohu seba samého ako obeť

„Povzbudzujem vás teda, bratia, pre Božie milosrdenstvo, aby ste prinášali svoje telá ako živú, svätú, Bohu príjemnú obetu, ako svoju duchovnú bohoslužbu“ (R 12, 1)

Mame môjho manžela bolo pre jej vieru v Pána Ježiša Krista po pár rokoch učiteľskej praxe zakázané vykonávať povolanie učiteľky, ba i akúkoľvek prácu v školstve. A tak až do odchodu do dôchodku pracovala ako pomocná sila v nemocničnej kuchyni. Za dvadsať rokov, čo som ju poznala, som od tejto láskavej krehkej ženy nepočula, že by na to poukázala, či sa na to slovkom sťažovala. Vždy s láskou rozprávala tak o deťoch, ktoré pár rokov učila, ako aj o čistení zeleniny v kuchyni nemocnice.

Brala svoje životné kríže, aby mohla nasledovať Krista a celým svojím životom ukazovala, že v nej žije Božia láska. Vnímala som, že cez svoju živú čistú každodennú obeť odzrkadľuje vlastne svojmu okoliu obeť Pána Ježiša, ktorú vykonal na kríži za naše viny a že jej obeť je vďakou Pánu Bohu, vďakou za spasenie, za perspektívu večnosti.

Určite aj vy poznáte veľa takýchto ľudí a verím, že aj vy horíte vrúcnosťou Božieho srdca, a tak znášate protivenstvá aj krivdy, dobrým premáhate zlé, pravdou umlčujete lož, vzdávate sa sebectva, prekonávate strach z výsmechu, prejavujete lásku. Nie je to také samozrejmé a ľahké, a tak ste možno aj takí ako ja, ktorí to vzdanie sa výhod a pohodlia, dávanie na úkor seba, nezištné konanie v prospech druhého skúšate zas a znova, a mnohokrát neúspešne. Chcem nás však povzbudiť – neustávajme, lebo Boh chce konať skrze nás a naše obete sú dôležité, aby On konal na zemi.

ŠA

Modlitebný predmet: Modlime sa, aby sme boli dobrými služobníkmi Pána Boha, aby naše srdce naplnil ochotou s radosťou a porozumením sa Mu dávať k dispozícii na vykonávanie Jeho zámerov.

DANIELOVO KAJÍCNÉ SRDCE

David Wilkerson
(19. května 1931 - 27. dubna 2011)

Daniel byl spravedlivý člověk a byl tak zbožný, že bychom nečekali, že bude činit pokání. Ale Danielovo srdce bylo citlivé na hřích a také se ztotožňoval s hříchy svého národa, svých předků.

„Hospodine, na nás je zjevná hanba, na našich králích, na našich velmožích a na našich otcích, neboť jsme proti tobě zhřešili....Zhřešili jsme a provinili se, jednali jsme svévolně, bouřili se...A neposlouchali jsme tvé služebníky proroky, kteří mluvili ve tvém jménu našim králům, našim velmožům, našim otcům a všemu lidu země.“ (Daniel 9,8.5-6)

Daniel opakovaně použil slova my, nás, naše. V podstatě říkal:
„Každý z nás je zasažen.“

Klíč k tomu všemu nalezneme v tomto verši: ***„Ještě jsem rozmlouval a modlil se, vyznával hřích svůj i hřích Izraele, svého lidu, a předkládal Hospodinu, svému Bohu, své prosby o smilování za svatou horu Boží“*** **(Daniel 9,20)**

Daniel řekl: „Hospodine, jednáš se svým lidem, jednej prosím i se mnou.
Je-li v mém srdci hřích, ukaž ho.“
Daniel dostal nové rty, kterých se dotkla Boží očišťující ruka: ***„A hle, kdosi podobný lidským synům se dotkl mých rtů. Otevřel jsem ústa a promluvil jsem“*** (Daniel 10,16). Kdykoliv Daniel promluvil, mluvil „jako k Bohu“.

Izajáš byl Boží muž, který vyřkl mocná proroctví, ale když stál před Pánem v celé Jeho svatosti, mohl tento prorok říci jen: ***„Jsem člověk nečistých rtů...“*** (Izajáš 6,5)

Hospodin vzal kleštěmi žhavý uhlík z oltáře, dotkl se Izajášových rtů a spálil všechno lidské a tělesné, vše, co bylo jiné než On. A pak dal Izajášovi nové rty! Věřím tomu, že tento prorok už je nikdy nepotřeboval znovu očistit.

Tuto věc dělá Hospodin pro každého, kdo lituje svých hříchů. Když jednou vyčistí vaše rty a jazyk, nebudete už nikdy chtít říkat nic, co by se Mu nelíbilo.

Z úst vám budou plynout čistá slova!

www.worldchallenge.org/cs

Církev a její sociální zodpovědnost - Konference EBAid

V polovině ledna tohoto roku jsem se za Diakonii BJB zúčastnil konference pořádané Evropskou baptistickou federací v rámci programu EBAid. Jednalo se o první konferenci tohoto druhu, které jsem se zúčastnil.

Téma církev a sociální zodpovědnost vypadalo velmi zajímavě. S napětím a nejasnou představou co od akce očekávat jsem dorazil na IBTS v Praze, kde se konference odehrávala.

Většinu programu měli na starost dva hlavní řečníci: Oti Bunaciu a Rupen Das. Oti pochází z Rumunska, kde pracuje jako kazatel a učitel a Rupen je původem z Libanonu a pracuje pro organizaci Canadian Baptist Ministries. Konference se neúčastnili zdaleka jen sourozenci v Kristu z Evropy. Někteří účastníci dorazili například až z Texasu nebo z Turkmenistánu.

Oti přednášel o sociální zodpovědnosti církve a ucelené misii. Při přednášce jsme často diskutovali ve skupinách, což byl velmi přínosný čas, při kterém jsme poznávali lépe ostatní účastníky konference a viděli, že Bůh skutečně pracuje po celém světě. V tomto článku zmíním jen pár hlavních myšlenek z jeho přednášky. Se zmiňovanými myšlenkami se naprosto ztotožňuji a myslím si, že je potřebné si je zcela uvědomovat.

Bůh je tím, který se zajímá o společnost, o lidi, a chce jim pomoci. V knize Jeremiáš čteme, jak Bůh trval na dodržení milostivého léta, které bylo sociálním opatřením, jejž nařídil Hospodin. Ve starém zákoně je mnoho přikázání, která pomáhala udržet židovskou společnost funkční a v míru. Adekvátní porozumění Bohu a jeho vztahu k nám je velmi důležité pro pochopení naší role ve společnosti. Správné porozumění by nás mělo vést k účasti na řešení společenských problémů.

Farizeové měli však jiný pohled na Boha. Z toho důvodu se obořili na Ježíše, když jedl s celníky a hříšníky. V Rumunsku se například stalo, že pravoslavní kněží odmítali pohřbít děti, které zemřely v inkubátoru, protože zkrátka nebyly pokřtěné. To ukazuje na nedostatek lásky a zákonictví. Musíme si uvědomit, že největším přikázáním není Velké poslání, ale přikázání milovat. Pravá víra musí mít nějaké morální a sociální důsledky, protože se nejedná jen o duchovní věc.

V druhé polovině konference převzal program zmiňovaný bratr Rupen. Jeho přednáška se zaměřovala hlavně na navrhování projektů. S Rupenem jsme zkoumali různé formy chudoby a hledali možnost, jak začít činnost, která je pro naši společnost potřebná. Zároveň jsme se učili analyzovat vlastní zdroje, které můžeme v projektech využít. Velká část jeho přednášky byla tedy poněkud teoretická, přesto dobrá a potřebná.

Rád bych zmínil některé důležité pravdy z Rupenovy přednášky. Ježíš sám používal pomoc druhým jako dobrý úvod a demonstraci Boží slova v praxi skrze zázraky a uzdravování. Poté často začal kázat. I my bychom měli tento způsob uplatňovat a Boží slovo ukazovat skutky lásky.

Není nic špatného doplnit pomoc druhým kázáním Božího slova. Nesmí to však být tak, že pomůžeme jen těm, kteří si poslechnou kázání nebo uvěří. Pán sesílá své milosrdenství na všechny, dává déšť všem.

Jsem moc rád, že jsem se konference účastnil, protože jsem byl povzbuzen ke službě Pánu skrze práci se společností kolem nás. Věřím, že tento článek alespoň část tohoto povzbuzení předá i vám čtenářům.

Martin Růžička, Litoměřice

Čo sa skrýva v myšlienkach?

„A nieto tvora skrytého pred Ním, všetko je obnažené a odkryté očiam Toho, ktorému sa budeme zodpovedať.“

(Hb 4,13)

Fyzik Wilhelm Conrad Röntgen objavil 8. novembra 1895 žiarenie, ktoré po ňom aj pomenovali.

Od toho dňa je na úžitok nespočetných chorých odhalené vnútro ľudského tela. Každé miesto sa dá fotografovať. Jedno však človek predsa nemôže: vidieť a fotografovať to, čo sa skrýva za tým telesným: myšlienky, pohnútky srdca, pravé zmýšľanie.

Koľko toho dokáže človek zatajiť a zneužiť, koľko je v ňom pokrytectva a nenávisti, a nik o tom vlastne nevie. Koľko zlých a nečistých myšlienok, skrýva v srdci a nikto to nezbadá. Alebo predsa? Boh dokonale pozná každého človeka. Vie o najtajnejších myšlienkach, pozná každé hnutie mysle i srdca. „...môj zámer vopred poznáš... o všetkých mojich cestách vieš. Ešte nemám slovo na jazyku a ty, Hospodine, už vieš, čo chcem povedať.“ (Ž 139, 2-4)

Raz Boh – Sudca všetko odkryje. Šťastný človek, ktorý svoje hriechy odkryl pred Bohom počas svojho života! Ježiš Kristus, ktorý obetoval svoj život na golgotskom kríži, hovorí každému kajúcemu sa hriešnikovi: „Zotriem tvoje priestupky sťa oblak a tvoje hriechy ako mračno. Navráť sa ku mne, lebo som ťa vykúpil!“

Pokorte sa tedy pod mocnú ruku Božiu.

red.

Anděl na karlovarské kolonádě

Nedávno jsem se vrátila z lázeňského pobytu a léčení v Karlových Varech. Prožívala jsem tam zcela zvláštní Boží blízkost. Již na druhý den po příjezdu jsem byla přijata a vyšetřována přiděleným lékařem. Jednalo se o ruského lékaře pocházejícího z Moskvy. Byl velmi přátelský a také velmi svědomitý. V rozhovoru mi naznačil, že by rád zůstal v České republice spolu s rodinou. Vyšetření a rozhovor s ním spojený trval celou hodinu. Měla jsem možnost vydat také krátké svědectví o své víře v Ježíše Krista. Slíbila jsem mu i přímluvné modlitby.

Protože se pilně učí, začala jsem přemýšlet, čím bych mu mohla být prospěšná. Napadlo mne, že by mohl číst česko-ruskou Bibli. Za dva dny poté jsem si šla koupit jízdenky na autobus do Staré Role, abych se mohla zúčastnit nedělního shromáždění v našem sboru. Sotva jsem ušla asi 500 metrů od našeho sanatoria, vstoupil mi do cesty muž středního věku. Oslovil mě s otázkou, jestli nejsem náhodou „věřící“. Ve zlomku vteřiny mě napadlo: svědek Jehovův? Přesto jsem přitakala – že jsem z milosti Boží věřící. Potom onen muž sáhl do nějaké aktovky a vytáhl Nový Zákon. Jako dar – zadarmo. S údivem jsem jej přijala a ve stejné chvíli jsem se zeptala, jestli by neměl náhodou ruský překlad. Opět sáhl do aktovky a podával mi ruský překlad. Zase zadarmo. Než jsem se zmohla na nějaké větší poděkování, byl onen muž pryč! Při nejbližší příležitosti jsem věnovala onen česko-ruský Nový Zákon „svému“ ruskému lékaři.

Když jsem o tom všem za nějaký čas přemýšlela, napadlo mne jediné: Pán Bůh poslal svého anděla. Nemám jiné vysvětlení. Znovu se mi potvrdilo, jak reálný je Bůh, jak reálně jedná. Jak mu jde o každého člověka. Za ruského lékaře se pravidelně modlím. Věřím, že se i on otevře té jediné cestě, pravdě a životu – Ježíši Kristu.

Blanka Sedláčková,
Brno

BEZDĚČNÁ ROZPTÝLENÍ

David Wilkerson

Naše mysl má přirozenou tendenci bloumat a nechat se unášet. Často nemůžeme spát, protože nejsme schopni zarazit příval myšlenek, které naši mysl napadají. Mohu to nazvat „bezděčná rozptýlení“. Když jsem tak nedávno seděl v církvi během chval, moje mysl zaplavily takovéto myšlenky – myšlenky o službě, o mém následujícím kázání, církevních financích, potřebě většího prostoru. To vše jsou důležité věci, ale já jsem tím byl úplně odveden od chválení Pána. Musel jsem doslova své myšlenky zajmout.

Když byl Pán Bůh v těsném kontaktu s Abrahamem a uzavřel s ním smlouvu, Abraham zabil pět zvířat a položil je jako oběť. Písmo říká: „K mrtvým tělům se snášeli dravci, ale Abram je odháněl“ (Gn 15, 11) To je přesně to, co se děje během chval. Myšlenky se na nás snášejí jako otravní ptáci, vměšují se do naší intimity s Ním, snaží se spolknout naši oběť. Potřebujeme je odhánět jako Abraham. Vždycky když se zavřu, abych se modlil, během 10 minut moje myšlenky zabíhají všemi směry. Slyším svoje ústa, jak chválí Pána, ale moje mysl je úplně někde jinde. Snažím se odrazit tu záplavu myšlenek, ale ony se ještě více na mě valí. Tělo neustále válčí proti duchu a žádá si naši pozornost.

Totéž se mi děje v Božím domě. Mohu chválit Pána pln lásky k Pánu Ježíši, když náhle moje mysl začne uhánět za nějakou další záležitostí. Naše potulující se myšlenky nejsou vždycky od ďábla. Někdy jednoduše na nás tlačí – myšlenky na podnikání, rodinu, problémy, těžkosti. Musíme je vždy uvést do zajetí, je jedno jak, protože jsme ve válce! Vůle těla se vždy snaží zasahovat do našeho času chval nebo modliteb. Máme za úkol odolávat tělu a musíme stále svůj zřetel obracet zpět na Pána Ježíše.

Pokud udržíme v centru své mysli Pána Boha, Jeho oheň padne na naši svatou oběť.

www.worldchallenge.org/cs

Neporušitelná smlouva

Smlouva může být definována jako dohoda mezi Bohem a člověkem, která se nesmí porušit. Smlouva je rámec pro všechny události, které se staly v Bibli. Biblické smlouvy jdou logicky po sobě a staví jedna na druhé.

1. Adam a Eva – Bůh předává autoritu nad planetou Zemí muži a ženě (**Genesis 1,26**). Z tohoto důvodu se Ježua (Ježíš) musel narodit na svět jako lidská bytost. To rovněž potvrdilo i zaslíbení že „símě“, které vyjde z ženy, jednoho dne rozdrtí hadovi hlavu (**Genesis 3,15**).

2. Noe – Potopa za doby Noeho byla exponenciálně mnohem více katastrofická, než si kdokoli dokáže představit. Noeho rodina byla pravděpodobně velmi vystrašená. Prakticky se jim rozpadala země pod nohama. Z tohoto důvodu Bůh uzavřel „duhovou smlouvu“, že stvoření už nebude nikdy zničeno (**Genesis 9,11**). [Z tohoto důvodu musí být nové nebe a nová země ze Zjevení 21 obnovou stvoření a ne „opakem stvoření“ vesmíru.]

3. Abraham – Abraham bude skrze své símě požehnáním a otcem národů, a že získá vlastnictví Kanánu (**Genesis 12,2-3; 17,2-8**). V této smlouvě Bůh obnovuje a rozvíjí to, co zaslíbil jak Adamovi tak Noemu. Abraham stejně jak Adam a Noe má teď autoritu převzít vládu nad planetou zemí (**Římanům 4,13**), protože símě, které porazí hada, přijde skrze Abrahama a národy zrozené skrze Noema budou jeho prostřednictvím požehnány.

4. Juda – Zaslíbení o semeni pak pokračuje přes Abrahama k Judovi (**Genesis 49,10**). To je jeden z důvodů proč židovský národ nemůže být zničen (**Jeremjáš 31,36-37**) a proč oni musí být součástí uvítání Ježuy zpátky na Zemi, kde bude vládnout a kralovat (**Matouš 23,39**).

5. Mojžíš – Izraelský národ učinil na Sínaji neporušitelnou přísahu, že bude dodržovat všechna dokonalá morální přikázání. Avšak zákon porušili. Jsou odsouzeni k zániku. Je to strašlivá situace a nastává potřeba nové smlouvy (**Jeremjáš 31,31-33**). Židovský národ porušil vlastní smlouvu a potřebuje být vykoupen – což by bylo nemožné bez nějakého nadpřirozeného zásahu.

6. David – Bůh učinil neporušitelnou smlouvu s Davidem, že jeho símě bude vládnout zemi z Jeruzaléma navždy (**Žalm 89,3-4; 28-29; 34-37**). To je také důvodem, proč Ježuův druhý příchod musí být doslovný a proč Ježua bude kralovat na zemi v tisíciletém království z Jeruzaléma. Není to pouze otázkou proroctví o posledních časech, ale je to také otázkou Boží věrnosti ve smlouvách.

7. Ježua – Bůh není lhář. Nová smlouva bere v potaz všechna předešlá Boží zaslíbení. Skrze Ježuu Syna Adamova Boží delegovaná autorita nad planetou zemí bude obnovena. Spolu s Ježuovým vzkříšením bude planeta, kterou Bůh Noemu zaslíbil zachovat, znovu obnovena (**Římanům 8,19-22; Matouš 19,28; II Petrova 3,4-13**). A všechny národy jsou prostřednictvím Ježuy Abrahamova potomka požehnané (**Galatským 3,13**). Židovský národ je zachován, hřích porušení smlouvy zákona je odpuštěn a Davidovo království bude na zemi znovu obnoveno (**Lukáš 1,32-33; Skutky 1,6**).

Boží smlouvy jsou neporušitelné. Všechna Boží zaslíbení budou naplněna. Jsme spasení ne skrze filozofický souhlas, ale skrze smluvní závazek. Tato smlouva je nám nabídnuta jedině díky milosti. Naše víra je partnerství s Bohem, je smluvní dohodou, která nemůže být porušena.

www.reviveisrael.cz

Panovník vidí a může učinit všechno

Marie Horáčková

Pláč 3,37 „Kdo řekne a stane se, když Panovník nepřikázal“?

Lidé dnešní doby všeobecně věří na náhody a osud. Hledají v horoskopech, věří jim a zařizují se podle toho. Odsunují stranou Boha a věří raději něčemu neurčitému a neosobnímu.

Mezi lidmi existuje rozdělení a boje, každý „si stojí na svém.“

Ale je to Bůh, který vidí a zná vše, může udělat všechno a to podle Jeho vůle. Z Bible je patrno, že nic se nestane bez Boží vůle, jen tak náhodou. Bez Něj se ani vlas na hlavě nepohne.

Všechno co se stane, má svůj smysl.

Ve svém životě zpětně vidím, že i to špatné mělo nějaký smysl. Bůh ví přesně, co prožívám, také ví, co vydržím a reaguje na to. Ve chvíli, kdy klesám, potřebuji se opět upnout k Bohu s plnou důvěrou a v modlitbě Mu svěřit všechna svá trápení. Vím, že je se mnou, vidí mne, jen já Jej nevidím. Potřebuji svoje břemeno odsunout k nohám Pána Ježíše, pod kříž, nechat je tam ležet a vykročit s důvěrou za Ním, ať se stane cokoliv. Nikdy nevím, co se stane, ale věřím, že Jeho plán se mnou je ten nejlepší. Během dne zjišťuji, že jsem vkročila do Boží reality a děkuji, že Jej mohu prosit kdykoliv, kdekoliv a za cokoliv. Jsou děje, které nemohu nijak ovlivnit, ale svěřím-li je Hospodinu, pak vidím, že On jedná. Někdy se to stane dřív, někdy později, ale stane se to. Prosím Ho za druhé, za svoji rodinu, známé, přátele, sourozence v Kristu, za spolucestující v autobuse, za spoluobčany v čekárně u lékaře, ale také za ty, kteří mne kvůli mé víře nemají zrovna rádi. A Bůh mění naše vztahy.

Stalo mi nedávno, že za mnou přišla paní, která celá léta bojovala tak nějak „v opozici“. Dosud věří marxistickým ideálům a tak jsme si v těchto věcech nerozuměly. Nebylo to pro mě jednoduché, ale po celou dobu jsem se za ni modlila, přivolávala na ni požehnání a stále se modlím za její obrácení. Toužila jsem po upokojení našeho vztahu, abych s ní mohla někdy v klidu mluvit. Zmíněná paní vede ve městě cvičení pro větší skupinu seniorů a připravuje pro ně na zpestření různé programy. Nabídla jsem jí, že pro ně letos zorganizuji divadelní představení profesionálních umělců a že bychom si mohly vzájemně pomáhat. A ona k mému údivu nabídku přijala.

Pokládám to za Boží zázrak, po těch letech trápení. Naše společná práce dopadla velmi dobře, vše se povedlo. Navíc mi Pán skrze tuto činnost otevřel cestu k jiným lidem, s nimiž bych se pravděpodobně nebyla setkala. Mohu s nimi mluvit o své víře.

Věřím, že mi Pán dá příležitost k dalším rozhovorům o víře. Jeho jednání je reálné a jasné, On odpověděl na modlitby. Bez Něj bych žila jen v trápení, bolesti, strachu a beznaději, protože z lidského pohledu mnohé věci nejsou možné, ale Pán Bůh může učinit všechno.

Vím jistě, že Bůh je reálný.

Děda a vnuk

Ludmila Hallerová

Co si myslí naše děti a vnoučata o našem věku? Nemají někdy pravdu?

Jednou večer si dědeček s vnukem povídali o současném životě. Najednou se vnuk zeptá svého dědečka: **„Dědečku, kolik je ti vlastně let?**

Dědeček odpovídá: „Nech mě chvíli přemýšlet. Narodil jsem se před televizí, očkováním proti obrně, kopírkou, kontaktními čočkami a antikoncepčními pilulkami. Nebyly policejní radary, kreditní karty, laserové paprsky.

Ještě nevynalezli klimatizaci, pračky ani sušičky, oblečení se prostě vypralo a pověsilo na čerstvý vzduch, aby uschlo. Člověk nebyl na Měsíci, neexistovala trysková letadla. Oženil jsem se s tvou babičkou a žili jsme spolu. V každé rodině byla matka a otec. Slovo „gay“ bylo respektované anglické slovo, které označovalo veselého, laskavého, spokojeného muže, a ne homosexuála. O lesbičkách jsme ani neslyšeli, a muži nenosili náušnice.

Narodil jsem se před počítači, paralelním studiem a skupinovou terapií. Lidé nechodili na preventivní prohlídky, nýbrž je lékař dle potřeby posílal na vyšetření krve a moči. Dokud mi nebylo 25 let, oslovoval jsem každého muže „Pane“ a ženu „Paní“ nebo „Slečno“. Když v té době žena nastoupila do tramvaje nebo do autobusu, děti a mladí lidé spěchali, aby jí uvolnili místo. Pokud byla těhotná, doprovázeli ji k sedadlu, a pokud bylo třeba, šli jí koupit jízdenku, kterou jí přinesli. Muži chodili u okraje chodníku, ženy podél domů. Na schodech se ženám přenechávala strana u zábradlí, nastupovaly do výtahu jako první a muži jim vždy přisunuli židli, když si sedaly. Muži nikdy nezdravili ženu, aniž by přitom vstali, pokud v okamžiku, když vstoupila, seděli. Vstávali od stolu pokaždé, když vstala žena, i kdyby to bylo pouze na okamžik. Muži ženám otevírali dveře auta nebo jiné dveře a pomáhali jim při odkládání kabátů. V mé době panenství nezpůsobovalo rakovinu, a takové dívky znamenaly pro svou rodinu čest a pro svého manžela čistotu.

Náš život se řídil Desaterem, střízlivým uvažováním, úctou ke starším lidem, chováním dle zákona, naplňovalo ho plodné soužití s ostatními a odpovědná svoboda. Učili nás rozlišovat dobré a špatné a odpovědnosti za své činy i jejich důsledky. Vážný vztah znamenal, že máme dobré vztahy s našimi bratry a sestrami a dalšími vzdálenými a blízkými příbuznými a přáteli. Neznali jsme bezdrátové telefony, nemluvě o mobilech. Neposlouchali jsme stereo nahrávky, FM rádio, kazety, CD, DVD, a neměli jsme elektronické psací stroje, počítače, notebooky. Notebook znamenalo notový sešit. Hodinky jsme natahovali každý den. Nic nebylo digitální, ani hodinky, a domácí spotřebiče neměly světelné displeje. Když už mluvíme o strojích, nebyly ani bankomaty, mikrovlnné trouby, budíky s rádiem. Nemluvě o videorekordérech a videokamerách a pod... Neexistovaly digitální ani barevné fotografie, jen černobílé, a na jejich vyvolání se čekalo nejméně tři dny. Pokud bylo na výrobku uvedeno „Made in Japan“, znamenalo to, že je špatné kvality, a zboží označené „Made in Korea“ či „Vyrobeno v Číně“ nebo v Thajsku ani neexistovalo.

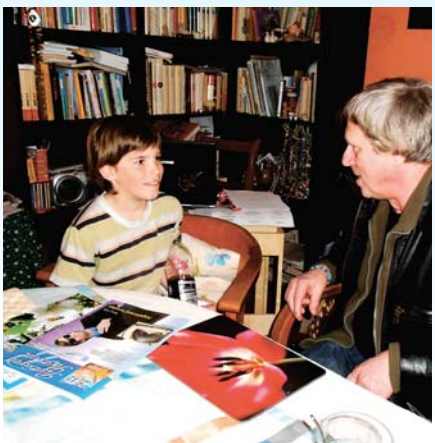

Neslyšeli jsme o Pizza go home, McDonaldu nebo o instantní kávě a umělých sladidlech. V obchodě bylo možné koupit něco za 5 až 10 haléřů.

Zmrzlina, jízdenka nebo osvěžující nápoj stál 50 - 70 haléřů. Nové auto stálo 20 000 korun, ale kdo měl tolik peněz? V mé době byla tráva něčím, co jsme kosili, a ne kouřili. My byli poslední, kdo byli přesvědčeni, že žena potřebuje muže, aby mohla mít dítě.

Teď mi řekni, kolik si myslíš, že je mi let?“ „Ach dědo, více než 200!“ odpověděl vnuk. **„Ne, miláčku, pouze padesát pět!“**

Den matek

Radislav Novotný

Kdo podle vás má z lidí největší vliv na celý svět? Ano, jsou to naše matky… Ve Velké Británii slouží mladý kazatel Howard Morgan. Je to syn známého kazatele G. Campbella Morgana. Když dokončil kázání, vedoucí shromáždění se ho zeptal: „Máte pět kazatelů v rodině - vy, vaši bratři a váš slavný otec, který z vás je největší kazatel? Howard se zamyslel, a pak všechny překvapil slovy: „Moje matka!“

Pavel píše Timoteovi ve 2. Tm 1, 1–5:

Pavel, z vůle Boží apoštol Krista Ježíše, Timoteovi, milovanému synu: Děkuji za tebe Bohu, kterému sloužím s čistým svědomím jako moji předkové, když na tebe neustále myslím ve svých modlitbách ve dne v noci. Vzpomínám na tvé slzy a toužím tě spatřit, aby moje radost byla úplná. Připomínám si tvou upřímnou víru, kterou měla už tvá babička Lóis a tvá matka Euniké, a kterou máš, jak jsem přesvědčen, i ty.

Průzkum mezi kazateli, kdo je nejvíce ovlivnili ve víře, vyzněl, že to byli jejich rodiče a prarodiče. Nezřídka jejich upřímná víra.

Lidé si často neuvědomují, že mateřská láska, zájem a duchovní vedení rodičů má mnohem větší vliv na člověka, než cokoliv jiného. Nikdy nepodceňujte sílu lásky.

- Děti přirozeně milují své rodiče
- Děti přirozeně důvěřují svým rodičům
- Rodiče jsou dětem vzory
- Co je zaseto v mládí, zůstává hluboko v srdci

Timoteus nesporně získal víru skrze svou babičku Lóis a matku Euniké. Ty mu poskytly základ.

Pavel píše Timoetovi jako synovi, jako otec ve víře v Ježíše Krista. Kdo má své vlastní duchovní děti, nebo dokonce vnuky, potvrdí, jak je hrdý, jakou mu dělají radost, když ve víře zůstávají jejich dětmi navěky.

Před několika lety vyšla kniha *Susanna Wesleyová - služebnice Boží.* O Susanně Wesleyové se říká: ...ačkoli nikdy nenapsala kázání, nevydala žádnou knihu, ani nezaložila sbor, přesto je známá jako matka metodismu. Proč? Protože dva její synové - John Wesley a Charles Wesley, ať vědomě či nevědomě, nesli v sobě její příklad. Ve svém učení předávali dál, co si odnesli z jejich rodinného života. Susanna byla matkou 19 dětí. 9 zemřelo jako miminka. Čtyři z nich byla dvojčata. Jednou měla služka nehodu, při které jedno z dětí zemřelo. Dospělosti se jich dožilo tedy osm.

Jak se stala Susanne matkou ve víře svých dětí? Donutily ji k tomu okolnosti. Když byl její muž, kazatel Samuel, opět dlouho mimo domov, napsala mu: „Jsem žena, ale jsem také paní velké rodiny. A i když větší podíl za duše nám svěřené leží na tobě, nemohu se dívat na každou duši, kterou jsi zde zanechal jinak, než jako na talent-hřivnu, který jsi vložil s důvěrou do mých rukou. Nejsem muž, ani kazatel, ale jako matka a paní jsem cítila, že bych měla dělat víc, než jsem dosud udělala. Rozhodla jsem se začít s mými vlastními dětmi. Začnu následovně: Vyhradím si na ně každý večer, aby se na každé dítě dostalo. V pondělí budu mluvit s Molly, v úterý s Hetty, ve středu s Nancy, ve čtvrtek s Jackym (Johnem), v pátek s Patty, v sobotu s Charlesem.“

Suzanna si určila 4 pravidla pro výchovu dětí:

1. Utlumit u dítěte svévoli, a tím spolupracovat s Bohem na záchraně jeho duše.
2. Naučit dítě, aby se modlilo, jakmile bude umět mluvit.
3. Nedat dítěti nic, vynucuje-li si to pláčem, ale dávat jen to, co je pro ně dobré a jen, pokud o to požádá zdvořile.
4. Aby se předešlo lhaní, trestat.

1. Výchova je vedení – přístup sadaře k ovocnému stromu.
2. Naučit dítě modlit se, je úkol rodičů a příbuzných.
3. Dítě neovládá dospělé, ale je to naopak. Rodič dává z lásky to, co je dobré.
4. Rodič je zodpovědný za morální výchovu. Trest je nutný výchovný prvek.

Učitel na jedné základní škole se snaží vysvětlit své třídě zlomky. Myslí si: Pro vysvětlení se hodí jeden z chlapců, který je z velké rodiny. „Toníku“, řekl, „ve vaší rodině je šest lidí, viď? Představ si, že vaše maminka upeče koláč. Koláč rozdělí celé rodině. Kolik z koláče každý z vás dostane?“ Toník chvíli přemýšlí a pak řekne: „Jednu pětinu.“ Učitel na to: „Uvědom si, že vás doma je šest. Jak velký bude kus tvého koláče?“ A chlapec trvá na svém: „Jedna pětina.“

„Je vidět, že vůbec nechápeš zlomky,“ řekl učitel. Toník uctivě odpoví: „Já tomu rozumím, ale vy nechápete, jaká je moje máma. Ona by totiž řekla, že nebude jíst.“

Všimli jste si, jak Pavel dává do popředí víru babičky Lóis a matky Euniky? Timoteus nebyl nucen k víře. Tyto dvě ženy mu byly vzorem víry.

Dovedete si představit, že by biblické principy mohly zasáhnout srdce vašeho dítěte nebo vnoučat? Jaké zásady by to měly být?

Fp 2, 3 – 5

V ničem se nedejte ovládat ctižádostí ani ješitností, nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe; každý ať má na mysli to, co slouží druhým, ne jen jemu. Nechť je mezi vámi takové smýšlení, jako v Kristu Ježíši.

To nejlepší, co může matka, babička, rodiče, příbuzní, udělat pro své děti a rodinu je, nechat pokorně téct Božího ducha skrze ně, aby k dětem přicházel duchovní pokrm jako nefalšované mateřské mléko.

To nejcennější je, aby dítě zažilo, co je to SMÝŠLENÍ V KRISTU JEŽÍŠI! V listu Filipským je to SEBEOBĚTUJÍCÍ SE LÁSKA

Přiznám se, že je pro mne ta sebeobětujícíse láska těžké TÉMA. Osobně z ní mám tak trochu strach. Bojím se jí. Musím se ptát, proč se jí tak bojím? Proč se bojím obětovat, když mě k tomu Pán Ježíš vyzval? Bojím se, že mě nechá Bůh vyprahlého, prázdného, vyčerpaného?

Mám velikou úctu ke každé mámě, ke každému člověku, který je ochoten pro druhého přinést oběti, nebo dokonce za něj trpět, odříct si to nejlepší, co svět nabízí. Takový člověk následuje Krista v Jeho spasitelné lásce.

Kdy nejvíce napodobujeme Krista? Když se obětujeme pro druhé. Kdo se nejvíce obětoval pro naše narození a růst? Přirozeně to bývají naše matky. Jim za to patří naše vděčnost, úcta i pochvala. Možná bychom měli výhrady, že jejich oběť nebyla dokonalá. Kdo ale z nás je dokonalý? Nebuďme sobečtí a necitliví. Ruku na srdce, kdo se pro naše životy obětoval tolik jako naše matky? Kromě Pána Ježíše to nebý-

vá nikdo. Pokud převzal někdo úlohu matky za někoho jiného, platí mu naše úcta dvojnásob.

Chtěl bych vás povzbudit, když obětujete svůj čas, lásku, energii, peníze pro děti, má to smysl. Obrovský smysl. Zkusme to dělat radostně. K čemu to povede u dětí, když budou znát radost z oběti, kterou přináší jejich matka?

- Dítě uvidí, že rodina má pro jeho mámu velký význam
- Uvidí, že jeho život je pro někoho velmi důležitý
- Rodina poskytne dítěti bezpečí, sebeúctu, lásku, s ní i víru
- Dítě uvidí, že jeho matka poslouchá Krista – to mu bude vzorem

Mateřství je dokonalým naplněním Božího přikázání. Nejlépe se naučíme milovat jako Pán Ježíš ve své rodině. Matka obětuje svůj úspěch ve veřejném životě. Místo toho se rozhoduje pracovat pro dobro rodiny - zejména pro věčný život svých dětí. Je to nádherný úkol. Nikdo nebude mít vliv na vývoj víry vašeho dítěte jako vy samy. Zkuste to zvažovat, když jdete dát dětem dobrou noc. Když berete knížku do ruky, ze které jim chcete číst. Když zasedáte ke společnému jídlu. Ví to, že se za ně modlíte? Že toužíte po tom, aby poznali Pána Ježíše Krista? Dovedeme dětem přiznat lítost nad tím, když jim nedobře zrcadlíme lásku Pána Ježíše?

Matka není zodpovědná za to, zda dítě přijme Ježíše Krista jako svého Pána. Před Bohem jsme ale zodpovědní za to, jakými vzory jsme byli. Celý život jsme dětem vzory. Jim, ale i generacím, které vyjdou z nich.

Nedávno se mě dotkl příběh, který se udál během občanské války v USA, pravděpodobně v roce 1885. Praporčík běžel jako splašený pro vojenského kaplana. Jeho přítel, zraněný voják právě umíral. Když přišel čas, aby se s umírajícím kaplan modlil, voják duchovního překvapil. Zraněný voják nechtěl obvyklou modlitbu za brzké uzdravení a odpuštění hříchů. „Přeji si, abyste se modlil modlitbu díkůvzdání za moji matku!“ Nedlouho po modlitbě chvály voják zemřel. Kaplan poté kontaktoval jeho matku a ujistil ji, že její syn zemřel jako křesťan. Svou žádostí vyznal, jak silný vzor pro jeho víru byla jeho maminka.

Matky a babičky, stejně jakou Lóis a Euniké, máte obrovský vliv na budoucnost svých dětí, ale i celého budoucího národa. Máte obrovský vliv na to, aby byly nejen zdravé, vzdělané, psychicky vyzrálé, ale také na to, aby byly dobře vybavené pro úkol, který jim Bůh připravil. Pavel říká, že žena bude spasena jako matka. Pochopil jsem to tak, že pokud je žena matkou, naplňuje tím dokonale poslání milovat tak, jako Kristus miloval nás, když se za nás obětoval.

Přeji vám, abyste cítily, že když se obětujete pro své děti (a to není vždy snadné), že jste účastné té božské lásky, která se obětuje pro dobro svých dětí. Buďte ujištěné, že si vaší lásky vážíme a hluboce ji oceňujeme.

Zlatá svatba manželů
Jaroslava a Elisabety Hrůzových

V neděli 22. ledna sdílela naše žatecká sborová rodina radost z 50. výročí - Zlaté svatby manželů Jaroslava a Elisabety Hrůzových z Radičevsi u Žatce. Manželé Hrůzovi jsou členy sboru a Pán jim požehnal pěti syny, z nichž čtyři jsou společně s rodinami také součástí našeho žateckého sborového obecenství a syn Jaroslav je kazatelem sboru v Českých Budějovicích.

Manželé Hrůzovi přišli zpět do České republiky, do země svých otců, v polovině devadesátých let ze Svaté Heleny. Dnes se těší z 16 vnoučat a jednoho pravnoučka. Verš, který přijali ve svatební den, a který je provázel doposud je vyznáním z epištoly Koloským 3, 4: **„Kristus, život náš... “**

Přejeme i touto cestou bratrovi a sestře hojnost Božího požehnání a sílu od Pána pro další dny života víry v Krista Ježíše. Jemu buď sláva za jejich svědectví!

Bratři a sestry sboru BJB v Žatci

KOSTEL na lodi

Jiří Zdráhal a Petr Kolek

V posledních letech se ukazuje, že obvyklé projevy křesťanských církví považuje většina mladých za nepříliš vstřícné, zkostnatělé, ztěžující poznání Ježíšova evangelia a přiblížení se k Bohu. Ke každé základní verzi´ lze najít variantní řešení, které určitá skupina lidí ocení. Netradiční formou přináší tradiční hodnoty křesťanství hnutí ICF – International Christian Fellowship neboli Mezinárodní křesťanské společenství. To vzniklo v roce 1996 v Curychu, postupem času se rozšířilo převážně do německy mluvících zemí a před čtyřmi lety i do Prahy.

Celebrations

Bohoslužby, nazývané jazykem mladých – angličtinou – celebrations, nemají klasický průběh. Připomínají spíše pop-rockový koncert spojený promluvou, která se spíše vzdáleně podobá tradičnímu kázání. Myšlenka, kterou pastor zvolí pro příslušný týden, je zde předávána i prostřednictvím multimediálních prostředků – filmu, videoklipu či divadelního skeče. Vždy v následujícím týdnu lze téma volitelně do větší hloubky probrat v menších skupinách, workshopech, které se pravidelně v jarním a podzimním cyklu scházejí u někoho doma nebo třeba v čajovně. Podobnou formou, tedy v přátelském duchu u někoho doma, probíhají šestitýdenní kurzy, snažící se o rozšíření znalostí Bible, různých souvisejících témat apod.

Mezinárodní křesťanské společenství (ICF)

Skupiny ICF nejsou klasickými úředními farnostmi, vyžadující registraci členství svých sympatizantů. Svého kněze nazývají pastorem, považují se za ekumenicky smýšlející a vítají všechny křesťany, i ty, kteří se za věřící nepovažují.

Kde se bohoslužby konají

Mezi na první pohled zřejmé vnější atributy patří také místo, kde se bohoslužby konají. Poprvé jsme se sešli před pěti lety jako pár přátel v kapli domova Sue Ryder, která se však pro rychle narůstající společenství ukázala být příliš malou a také nesplňovala požadavky na netradiční a vstřícnější prostředí, které by bylo blízké mladým lidem. Skvělá byla motokárová dráha v továrně Waltrovka, kde se **24. září 2006** konalo **první celebration**. Zde se také odehrávaly následující dva roky. Továrna se však na počátku roku 2009 začala bourat, a tak se bohoslužby, kterým jsou vyhrazeny nedělní večery, přesunuly do moderního klubu Lávka v centru Prahy. V současné době se nicméně opět scházíme ve Waltrovce a každou neděli se zde sejde asi sto padesát mladých lidí, přičemž **k pražské skupině ICF se hlásí přibližně 250 osob a další přibývají.**

Poněvadž místo, kde se scházíme, je nejisté a my se snažíme vytvořit opravdu netradiční podmínky, rozhodli jsme se vybudovat **kostel na lodi.**

To, co dnes zakoušíme, se nám zdá natolik převratné a společensky potenciálně významné, že si to nechceme nechávat jen pro sebe. Máme radost, že se objevil způsob, jakým se daří – zejména teenagerům – netradičně přinášet tradiční hodnoty křesťanství. Dnes, kdy je vztah ke kořenům pro většinu mladých prázdným pojmem, nabízíme poodkrytí dávných tajů, jak rozumně scelit základy své osobnosti a stát se pro druhé i sebe sama trvalým přínosem, jak najít vlastní vztah k Bohu, Ježíši Kristu či Bibli. A přitom zůstat „ve stylu“.

Netradiční prostředí

K našemu genetickému kódu patří netradiční prostředí, čemuž pop-rockový kostel v továrně (či dříve moderní klub v centru Prahy) odpovídá. A protože ani do budoucna nechceme degradovat, hledali jsme nápad, který by nám dlouhodobě umožnil pokračovat v dosavadním stylu.

Ukázalo se, že kostel na lodi je tím, co nejen zachová, ale umocní všechno to, co nás dnes spojuje a přitahuje mnohé další. Loď vnímáme jako symbol komunikace, směřování, hledání smyslu či změny života, vydání se na cestu. Toto řešení nám pomůže získat netradiční atraktivní prostor v centru či širším centru Prahy, který bychom za stejně vynaložené prostředky v pevné budově získávali jen stěží. Jsme přesvědčeni, že tato vize si je zaslouží. Po důkladném zvážení jsme se rozhodli, že o uvedení projektu v život budeme usilovat. Máme seriózní odhodlání, nadšení, dynamiku a spoustu dobrovolníků. Před dvěma lety jsme neměli ani prostředky, ani loď. Oč pak je úžasnější, že ačkoli jsme nešli cestou úvěru, **máme již dnes ve výhradním vlastnictví 62 m dlouhé plavidlo s historickou hodnotou (rok výroby 1925)!** Několikrát před koupí jsme loď navštívili a podrobili inženýrskému zkoumání. Dříve kotvila v Hamburku, kde sloužila jako překladní loď, později školní. V maximální míře chceme za-

chovat její původní historické prvky.

Máme zpracovaný seriózní záměr užívání lodi, vč. studií rozsahu a orientační hodnoty jednotlivých úprav, které zpracovali v oboru uznávaní odborníci. Lodními inženýry odhadovaná cena rekonstrukce je cca 5-10 mil. Kč (dle standardu provedení).

Základem pro kostel na lodi je víceúčelový sál pro cca 200 osob, pódium, bar a zázemí pro účinkující. Dále je zde technologické zázemí a prostory pro klub či kapli. Víceúčelový sál bude, stejně jako je náš kostel dnes, vybaven kvalitní světelnou, zvukovou a obrazovou technikou, variabilním zatemněním a volně přestavitelnými židlemi. Později bude součástí lodi i letní terasa.

Další využití lodi

V zájmu dlouhodobé finanční stability – dnes si náklady hradíme výhradně z dobrovolných sbírek a darů – počítáme s druhotným využitím lodi pro aktivity, jako jsou divadla, koncerty, filmy, vernisáže výstav, módní přehlídky, svatby, autorská čtení a další společenské události, ale i firemní akce, školení apod. Za tímto účelem plánujeme založit speciální produkční sekci.

Vzhledem k přísným předpisům musí být kostel koncipován jako plovoucí zařízení, pevně (lávkami a lany) spojené se břehem, se kterým však půjde za pomoci tlačného člunu přeplouvat na různá místa (bez pasažérů).

Zdroj: Webové stránky: http://kostelnalodi.cz/

Vyjádření mluvčího Společnosti pro studium sekt a nových náboženských směrů PhDr. Zdeňka Vojtíška, Th.D.: Působení pražské pobočky Mezinárodního křesťanského společenství

Mezinárodní křesťanské společenství (ICF) čerpá z tradice křesťanského protestantismu, zvláště z její probuzenecké (evangelikální) části. **Hlavním důrazem této větve protestantismu je osobní a plně vědomé rozhodnutí přijmout křesťanské poselství a zařídit se podle norem, které toto poselství obsahuje. Na toto rozhodnutí, nazývané obvykle obrácení (konverze), tak navazují další aktivity, např. charitativní a misijní.**

Křesťané, kteří tvoří Mezinárodní křesťanské společenství, jsou výrazně zaměřeni na misii, tj. na úsilí získat pro stejné rozhodnutí další lidi. Cílem jejich misijního působení je především věková kategorie dospívajících a mladých dospělých. **Specifikem této církve je důsledná snaha komunikovat křesťanské poselství prostřednictvím kultury, jež je jeho cílové kategorii nejbližší.** Tato strategie je relativně úspěšná a díky ní vznikají místní věkově značně homogenní skupiny konvertitů, jejichž způsoby bohoslužby se viditelně odlišují od velké většiny ostatních křesťanských zpravidla kulturně daleko konzervativnějších církví. Jednou z těchto místních skupin je i pražské společenství pod vedením pastora Jiřího Zdráhala.

Rizikovým faktorem, z hlediska možnosti vzniku konfliktního a společensky nepřijatelného jednání, je nízký věk příslušníků skupiny, která postrádá vyzrálé osobnosti a je snadno ovlivnitelná.

Zatím nic nenasvědčuje tomu, že by pražské společenství církve ICF bylo vedeno neodpovědně nebo s postranními motivy či cíli. Zmíněnému riziku čelí vedení tohoto společenství informační otevřeností vůči návštěvníkům a potenciálním konvertitům. Ze zkušenosti v poradenské práci Společnosti pro studium sekt a nových náboženských směrů nevyplývá, že by tato církev mohla být důvodně podezřelá ze společensky nepřijatelných praktik.

Faktem je, že míst, kde by se dobrovolně scházelo tolik mladých lidí ve věku kolem 18-20 let, zdaleka nejen věřících, kde by zpívali pop-rockové duchovní písně převážně v angličtině, vyslechli netradičně pojaté kázání na hluboká témata a ještě se přitom „pobavili“ či získali nové přátele, v ateistických Čechách mnoho není.

Pražské části církve Mezinárodní křesťanské společenství zaručuje ústavně garantovaná svoboda náboženského vyznání svobodné působení. Toto působení je dosud v podstatě nekonfliktní a společenství se zatím projevuje jako důvěryhodné.

Teenstreet

Pojeďte s námi na Teenstreet a zažijte týden plný zábavy v boží přítomnosti.

Minulé léto jsme navštívily křesťanskou konferenci pro teenagery nesoucí název Teenstreet. Celý týden jsme kromě zábavy prožívaly úžasnou Boží blízkost a vrátily jsme se posilněné a naplněné Duchem svatým.

Proto bychom vás rády povzbudily, abyste se k nám letos přidali a spolu s námi a dalšími několika tisíci teenagery se vydali na Teenstreet do Německa, které se bude konat od 28. 7. 2012 do 4. 8. 2012.

Kromě dopoledního společného duchovního programu se každé téma probírá do hloubky po malých skupinkách rozdělených podle států. Odpoledne pak následuje volný čas, ve kterém je možnost zúčastnit se nejrůznějších seminářů a workshopů, zahrát si hru nebo třeba jít do města.

Každý den končí večerními chválami doprovázenými kapelou Outbreakband. Je to také skvělá příležitost k procvičení jazyků, jestli však anglicky ani německy příliš neumíte, nemusíte mít strach, můžete si totiž zapůjčit sluchátka s překladem do češtiny.

Pokud byste měli zájem vydat se do Německa s námi nebo si jenom zjistit bližší informace o této akci, můžete se podívat na web www.teenstreet.de nebo napsat na mail teenstreetcz@gmail.com.

Ladka Smilková, Nikča Střížová, Bára Žitná

Pozývame vás na konferenciu
BRATSKÁ JEDNOTA BAPTISTOV, ODBOR SESTIER, SLOVENSKO

„Mnoho vládze modlitba spravodlivého pôsobiaca“
Jak. 5,16

Drahé sestry,
Mám to vzácne privilégium spolu so sestrami z Bernolákova vás s radosťou pozvať na sesterskú konferenciu, ktorá sa tohto roku uskutoční v dňoch 27.04. – 29.04.2012 v Bernolákove Keď sme na modlitbách pripravovali tému tohtoročnej konferencie, Pán Boh nás upriamil na modlitbu a jej moc. V Božom Slove je veľa príkladov toho, ako Pán Boh zasiahol v neriešiteľných situáciách, ako dal víťazstvá v bojoch, ako zmenil ľudské srdcia, ako uzdravil nemocných či vzkriesil mŕtvych a to všetko na základe modlitieb Jeho detí. Pán nás povoláva, aby sme sa stali ženami vytrvalými v modlitbe a aby sme zakúšali moc modlitby v našich životoch, v našich rodinách, v našom okolí. Drahé sestry, veľmi sa tešíme na stretnutie s vami, na spoločné zdieľanie sa a modlitby a na vzácny čas strávený pri nohách Pána Ježiša aj počas tejto konferencie.
Prajem každej z vás, aby ste každý deň prežívali čerstvý Boží dotyk a aby ste sa tešili Jeho prítomnosti vo vašich životoch. Nech vás Pán Ježiš napĺňa Jeho vzácnym pokojom a radosťou.

Za výbor OS v Božej láske Vaša
Ruth Maďarová – predsedníčka OS BJB

ZASÍLEJTE INFORMACE

Milé sestry, milí bratři,
obracím se na vás s prosbou o pomoc:
Možná již víte, že Historická komise BJB
v současné době pracuje
na **přípravě knihy o historii naší Jednoty**.
Jedna z kapitol této knihy se bude věnovat také **diakonii a diakonické činnosti**.
V této souvislosti bych vás ráda **poprosila o jakékoliv informace a podněty týkající se diakonických aktivit, které v rámci Vašich sborů probíhají a v minulosti (i dávnější) probíhaly.**
Budu vám velmi vděčná, ze každý váš příspěvek.
Informace prosím zasílejte poštou nebo emailem.
email: **peknae@gmail.com**
adresa: BJB Na Topolce 14, Praha 4, 140 00
(k rukám Ester Pěkné)

HODNOTY,
KTORÉ MAJÚ BUDÚCNOSŤ
konferencia pre manažérov a podnikateľov
1. - 3. júna 2012
www.lared.sk

Služba manželů Semjatičových v Izraeli končí

Je to překvapivá zpráva pro ty, kteří jejich službu v Izraeli sledovali a podporovali. Především to je však velmi smutná skutečnost pro Igora a Rut. Jejich srdce byla zapálená pro službu v Izraeli, kterou začali dělat pod zastřešením místního mesiánského sboru v městě Netanyi. Spolehli se na ujištění, že v rámci tohoto sboru bude možná legalizace jejich služby, což v Izraeli není jednoduchá záležitost. Až příliš pozdě se dozvěděli, že to není možné a svoji službu museli ukončit. Protože sestra Rut nemá izraelské občanství, nezbývá, než se vrátit zpět do České republiky.

Tímto je ukončen jejich projekt „Archa spásy“, i výzva k jejich finanční podpoře zveřejněna v Rozsévači č. 10/2011.

„Aktuální je nyní naše modlitební, podpora v jejich nynější těžké životní situaci a hledání jak dál po návratu do České republiky.“

Milan Kern

Nabídka grafického studia BTM

Grafické zpracování, tisk a výroba letáků, brožurek, vizitek, pozvánek, plakátů… Naše služby již využily sbory BJB, organizace ACET a ProChrist 2013 a další zájemci. V případě zájmu nás kontaktujte na adrese:

Brněnská tisková misie, o.s., P. O. Box 64, 638 00 BRNO, e-mail: btm@btm.cz

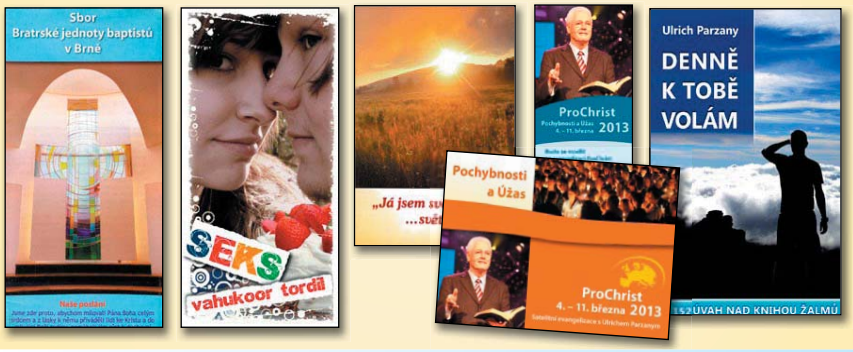

Mučednictví v Jemenu

V neděli 18. března byl v jemenském Taizu zastřelen Joel Shrum (29). Zastřelili ho dva muži na motocyklu, kteří byli členy místní větve Al-Kaidy. Joel, Američan z Pensylvánie, učil angličtinu na místní Švédské mezinárodní škole. Joelova sestra Jessica řekla, že Joel byl křesťan motivovaný Boží láskou. V úterý se pak po stovkách sešli umírnění muslimové, aby demonstrovali proti vraždě Shruma. Nosili transparenty s nápisy „Milujeme tě Joeli“ a „Stop terorismu“. Sjednoťme se tedy v modlitbě, protože oběťmi islámského terorismu je paradoxně stále více a více Arabů (tato skupina více než jakákoli jiná).

Tato vražda je nápadně podobná vraždám Židů ve Francii, s jediným rozdílem, a to že se jednalo o křesťana. Ať se nikdo nenechá oklamat. Shrum byl zavražděn jen proto, že jeho vrazi byli naočkováni islámským extrémismem.

(web)

Řečníci

DR. JOHN BLANCHARD
je mezinárodně známý apologet, autor a učitel. Je autorem knih *Nejzávažnější otázky*, *Evoluce: fakta nebo fikce* a nově vydané knihy *Poznej skutečného Ježíše*.

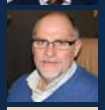

DR. TODD DICK
je kazatelem sboru v Chorvatsku, slouží jako profesor na Theological Biblical Academy, vede zakládání sboru ve Slovinsku a káže po celé bývalé Jugoslávii.

JAROSLAV KERNAL
je starší Biblického společenství křesťanů, který založil spolu s několika dalšími a je šéfredaktorem časopisu *Zápas o duši*.

ALOIS KLEPÁČEK
je kazatelem sboru BJB v Kroměříži, kde slouží od roku 2007.

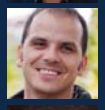

RADEK KOLAŘÍK
je kazatelem sboru Křesťané Kuřim, kde začal zakládat sbor skrze službu mladým lidem, kteří se nejprve scházeli v jeho garáži.

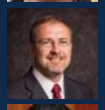

DR. LANCE ROBERTS
slouží jako pomocný kazatel ve sboru BJB v Kroměříži. V Česku slouží od roku 2001.

MGR. MAREK TITĚRA, M.DIV.
je kazatelem sboru BJB ve Zlíně, kde slouží od roku 2004.

Konference v Kroměříži

Dr. John Blanchard navštěvoval jako evangelista naši zemi - naše sbory - již za totality, jeho „Nejzávažnější otázky“, kterých bylo vydáno na 14 milionů kopií v 60 jazycích - také v češtině - jsou dobře známy a snad někde i užívány dodnes! Na Slovensku je jistě dobře známa i jeho publikace „Vyrovnaný s Bohom“. Jeho nejznámější knihou je pak titul „Does God believe in Atheists?“, kterou vydal v roce 2000. Hned v roce 2001 byla oceněna jako nejlepší křesťanská kniha a stala se světovým bestsellerem. Je označena za briliantní apologetiku - obranu víry v Boha. Jeho návštěva v Kroměříži je i pro nás mimořádnou událostí. Nezaváhejte a využijte ji!

(redakce)

Mimořádné dárky pro návštěvníky konference: Každý přihlášený návštěvník konference dostane balíček několika knih zdarma. Jednou z nich je nově přeložená publikace Dr. Blancharda Poznej skutečného Ježíše.

PASTORÁLNÍ KONFERENCE
11.-12. května 2012

Dostatečnost Písma ve službě

WWW.PASTORALNIKONFERENCE.CZ

ŘEČNÍCI:

DR. JOHN BLANCHARD
DR. TODD DICK — **RADEK KOLAŘÍK**
JAROSLAV KERNAL — **DR. LANCE ROBERTS**
ALOIS KLEPÁČEK — **MAREK TITĚRA**

KDE:

DŮM KULTURY V KROMĚŘÍŽI
TOVAČOVSKÉHO 2828

KONFERENCI ORGANIZUJE:

DIDASKO Občanské sdružení Didasko www.didasko.cz

BJB KROMĚŘÍŽ Sbor BJB Kroměříž kromeriz.bjb.cz

VÍKEND PRO MANŽELSKÉ PÁRY

TÉMATA – I. modul
- Intimita v manželství
- 10 top potřeb
- Emocionální pohár
- Uzdravení bolestí

Ivan a Ester Staroňovi přednášející

Víkend bude probíhat formou společných přednášek s možností individuální diskuse jednotlivých manželských párů.
Účast je možná pouze bez dětí.
Přednášející: manželé Staroňovi, Ester Krišková

Hotel Skalní mlýn *** u Blanska
18.-20.května 2012
(pátek večer – neděle odpoledne)
Cena: 3.500,-Kč / víkend a manželský pár

Přihlášky, info: sabina@zitny.cz
Tel. 777 87 89 40

bjb . RODINY. brno
JÁ A MŮJ DŮM BUDEME SLOUŽIT HOSPODINU

Zeptali jsme se za vás

Mají dnes ještě vůbec smysl pouliční evangelizace? Mají občané našich měst zájem zastavit se a popovídat si o duchovním životě? Podobné otázky si dnes klade mnoho křesťanů. V dnešním vydání Rozsévače vám přinášíme svědectví o tom, že v každém případě pouliční evangelizace smysl mají. Ve dnech 23. – 24. 3. 2012 se ve městech Blansko a Brno uskutečnila pouliční evangelizace. Na její průběh jsme se zeptali pracovníků Word of life Mirka Klepáčka, Radky Chumchalové a Szilvie Kevezsdy.

Kdo evangelizaci naplánoval a pořádal, kdo se jí zúčastnil?

Radka: Evanjelizáciu usporiadal Word of Life Česká republika v spolupráci s BJB Blansko.

Mirek: Zúčastnili se jí pracovníci WORD OF LIFE (WOL) z Černé Hory, tým studentů Biblické školy z Maďarska, členové sboru, a několik mládežníků, které WOL vyučuje v biblických klubech.

Jakými výrazovými prostředky jste se snažili lidem ve městě povědět o Božím spasitelském díle?

Mirek: Naším cílem bylo využít předvelikonoční dobu a připomenout, že Velikonoce jsou křesťanské svátky, které v dnešní době „přebil“ konzum, ale lidé se stále mohou dozvědět o Kristu. Nabízeli jsme literaturu a Nový zákon.

Radka: Spôsob, ktorý sme zvolili, bol, že sme na ulici na dobre viditeľnom mieste rozložili jednoduchú aparatúru. Študenti hrali scénku alebo sme hrali a spievali piesne. Ľudia sa zastavovali a pozerali. My sme potom prichádzali k týmto ľuďom a rozprávali sme sa s nimi a vysvetľovali im evanjelium.

Viděli jste reakci lidí. Můžete posoudit, zda ještě dnes mají pouliční evangelizace v ČR nějakou šanci?

Mirek: Přestože mnoho křesťanů dnes vidí tento způsob jako nevhodný a neefektivní pro evangelizaci kvůli divokým a nátlakovým akcím, které pořádají některé charismatické kruhy, můžeme vidět, že při dostatečné pokoře a citlivému přístupu k lidem, se dá tento způsob velice dobře využít. Jestliže lidé nejsou nucení něco si vzít, či se bavit, lépe reagují a jsou ochotní povídat si o duchovních věcech, což může přejít až k vysvětlení evangelia (to je náš cíl). Šance a potřeba v ČR v tomto duchu pokračovat stále existuje.

Radka: Na pouličnú evanjelizáciu sme sa pripravovali hlavne z toho hľadiska, že

ľudia v Českej republike nie sú otvorení duchovným záležitostiam a kresťanstvo vo všeobecnosti odmietajú. Boli sme pripravení na odmietnutie, a to sme pripomínali aj členom tímu, ktorý prišiel z Maďarska. Opak bol pravdou. Ľudia sa zastavovali, chceli sa rozprávať o ich duchovnom živote, mnohokrát sa priznali, že v tom všetkom majú zmätok a očakávali, že im to vysvetlíme. Samozrejme, že nie všetci, ale reakcie ľudí na ulici nás veľmi pozitívne prekvapili a my sme získali počas týchto dvoch dní veľké nadšenie pre službu a povzbudenie. Stretli sme sa aj s nezáujmom alebo odlišnými názormi, samozrejme, ale ak by som mala zhodnotiť reakcie ľudí, tak určite boli viac pozitívne než negatívne.

Měli jste konkrétně příležitost mluvit s někým o záchraně, která k nám přišla v Kristu?

Radka: Niektorí ľudia okamžite odpovedali, že je to ich osobná vec a nemajú záujem o tom hovoriť. Vtedy sme im len ponúkli evanjelizačný letáčik, ktorí radi prijali. **Veľká časť ľudí bola ochotná počúvať o Bohu, zdieľali sa o tom, čo prežívajú, niektorí ľudia mali slzy v**

očiach a niektorí uverili. Sláva Bohu za troch mladých ľudí, ktorí mohli už v ten deň v Blansku prijať Ježiša Krista ako osobného Spasiteľa a takmer sto ľudí, ktorí mohli počuť celé evanjelium skrze osobný rozhovor.

Jak probíhal váš program celého víkendu?

Radka: Celý víkend prebiehal tak, že v piatok poobede bola pouličná evanje-

lizácia v Blansku. V sobotu sme pokračovali v evanjelizácii v centre mesta Brna a v nedeľu sa tím rozdelil a slúžil piesňami a svedectvami v zboroch v Blansku a v Brne. Po zhromaždení sme sa s tímom rozlúčili. Pokračovali do Bratislavy, kde si spravili malý výlet a prehliadku mesta. Večer sa vrátili do Maďarska, pretože v pondelok ráno ich čakalo ďalšie vyučovanie na Biblickej škole.

Szilvia Kevezsda: Medzinárodná skupina mladých študentov Biblickej školy WOL z Maďarska nám poslúžila 23. a 24. marca v Blansku a v Brne. Títo študenti robia pouličnú evenjelizáciu ako svoju službu každý týždeň v uliciach Budapešti. WOL takto podporuje aj prácu miestnych zborov a rád pomože zboru pri založení a vyškolení tímu pouličnej evanjelizácie.

Skupina je veľmi dobre pripravená čo sa týka predstavenia evanjelia, pozná odpovede na rôzne otázky, smelo pozýva ľudí na rozhovor, rozdáva traktáty, jasne a zreteľne vysvetľuje biblické pravdy aj jednoduchému človeku z ulice.

Ja som bola veľmi pozitívne prekvapená z toho, že ľudia všeobecne boli otvorení a ochotní si nás vypočuť, dokonca nám poďakovali za to, že sme im osobne venovali čas a pozornosť. Stretli sme sa aj s ľuďmi iných národností, ale anglicky sme sa mohli dobre dorozumieť. Iní sa zase zastavili kvôli hudbe alebo pantomíme, ale aj to nám dávalo možnosť hovoriť s nimi o tom, čo vlastne chceme ľuďom povedať, kto sme a čo robíme. Veľká noc dáva k tomu dobrý dôvod, aby sme svedčili o tom, čo tento sviatok pre nás znamená. Samozrejme sme sa za túto službu aj veľa modlili a Pán Boh nás ohromne požehnal. Mohli sme zažiť obrátenie troch mladých ľudí na ulici, ktorých srdcia Pán Boh pripravil. Vďaka a sláva mu zato! Ďalej sa modlíme aj za tých ľudí, ktorí počuli od nás dobrú správu, aby jedného dňa mohli tiež uveriť.

Určite by sme mali takto poslúžiť aj v budúcnosti, tak často, ako sa len dá, aby aj tí ľudia, ktorí nepoznajú žiadny zbor a nechodia do kostola, mohli počuť evanjelium a prijať Pána Ježiša ako osobného Spasiteľa. Pouličná evanjelizácia dáva zboru vynikajúcu možnosť aj k tomu, aby nadväzoval nové kontakty, predstavil sa verejnosti a pozýval ľudí na rôzne zborové stretnutia a podujatia.

Rozhovor vedla
Marie Horáčková

JEHO OTEC BOL ALKOHOLIK

(Podľa materiálov Detskej misie pripravila Miriam Kešjarová)

Mnoho detí má ťažké detstvo. Jedným z takýchto detí bol aj Josh McDowell z USA.

Nemal to ľahké v škole, ani doma. Otec sa o neho vôbec nestaral. Bol stále opitý a neraz zbil Joshovu mamu. Vždy, keď sa niečo také stalo, Josh svojho otca strašne nenávidel.

Po skončení strednej školy Josh odišiel do armády, ale aj tam zažíval ťažké chvíle. Každý večer si líhal do postele veľmi vyčerpaný.

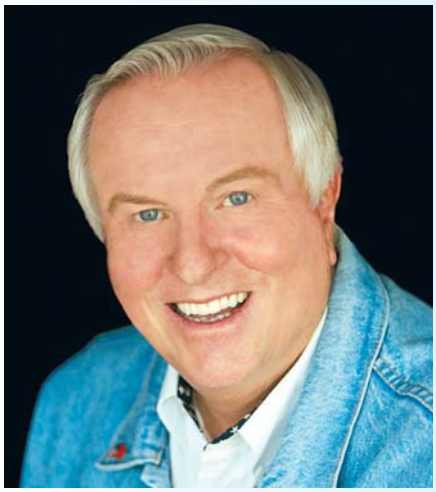

Raz na vojne prežil nebezpečnú nehodu. Na hlavu mu spadlo obrovské potrubie. Bol ťažko ranený a musel niekoľko mesiacov ležať v nemocnici. V tomto období mu zomrela mama. Bola veľmi chorá, ale Josh obviňoval z jej smrti svojho otca.

Po návrate z nemocnice sa Josh rozhodol študovať. Bol naozaj výborným študentom a dostával dobré známky. Všimol si, že ľudia v jeho okolí, ktorí sa pokladali za kresťanov, svoju vieru nedokazovali ani slovami, ani skutkami. Preto napí-

sal školskú prácu, v ktorej dokazoval, že Biblia je iba zbierkou vymyslených rozprávok.

Čím viac však Josh študoval Bibliu, tým viac si uvedomoval pravdivosť nasledujúcich troch faktov**: 1. Ježiš je Synom Božím, 2. Ježiš vstal z mŕtvych, 3. Biblia je pravdivá kniha.** Sám tomu nemohol celkom uveriť a jednej noci nedokázal zaspať od úžasu nad tým, čo objavil.

Modlil sa k Bohu: „Prosím, odpusť mi a učiň ma svojím dieťaťom.“ Pán Boh jeho modlitbu vypočul. Od tej chvíle sa Josh stal kresťanom. Zavolal svojmu otcovi, aby mu oznámil túto správu.

To, že Josh sa stal kresťanom, neznamenalo, že zrazu bol jeho život ľahkým. Utrpel vážnu autonehodu a opäť sa dostal do nemocnice. Keď sa uzdravil, vrátil sa domov k svojmu otcovi. Jedného dňa mu Josh povedal: „Otec, ďakujem ti, že si sa o mňa postaral.“ Otca synova poznámka veľmi prekvapila. Uvedomil si, že Josh sa už na neho nehnevá. Josh dokázal otcovi povedať, že ho miluje, pretože Pán Ježiš zmenil jeho život.

Otec mu na to povedal: „Ak ti Boh dáva schopnosť milovať takého zlého človeka, ako som ja, potom aj ja chcem poznať tohto Boha.“ Joshov otec prijal Pána Ježiša ako svojho Spasiteľa.

Josh začal o Bohu rozprávať ďalším ľuďom. Už niekoľko desaťročí cestuje po celej Amerike a do iných častí sveta. Boh pomohol Joshovi, aby odpustil svojmu otcovi. Ak si poprosil Pána Boha o odpustenie hriechov a už si Božím dieťaťom, potom aj teba Pán Boh naplnil svojou láskou a aj ty budeš schopný odpustiť iným. **Možno potrebuješ odpustiť niekomu,** kto ti ublížil alebo nemôžeš zabudnúť na zlé veci, ktoré sa ti stali. Nerozmýšľaj o tom priveľa. Namiesto toho ďakuj Bohu každý deň za to, že je s tebou a popros Ho, aby ti pomohol odpúšťať a milovať.

Dokážeš odpovedať na tieto otázky?

Rozlúšti zašifrované slová a doplň ich do vety v správnom poradí.
Dozvieš sa, o čom hovorí verš z listu Efezským 4, 32.

rimlonísd, ksopolov, hoB, toudspil

„Ale buďte _____ dobrotiví, _____, odpúšťajte si, ako aj ____ _____ vám v Kristovi.“

Velký pátek

I ukřižováni jsou s Ním dva lotři.
Mt 27, 38

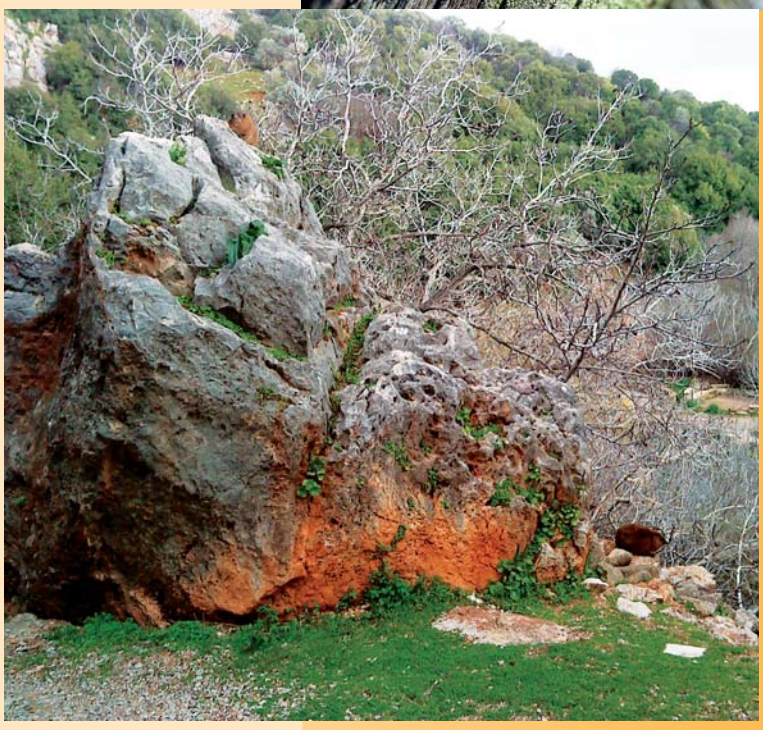

Ejhle spravedlnost světa!
Všichni stejně odměněni.
Na kříži se s lotry střetá
Svatý, jemuž rovný není.

Chodili s Ním, jedli pili –
lidský úděl přijal celý –
hanby znak Mu v čelo vryli –
visí, aby neviseli!

Zachraňoval jiné – nuže,
Pomoz sobě! Kde Tvá síla? –
Ne, sobě On nepomůže. –
Zase láska zvítězila!

Ticho hrůzné po mumraji,
Od kříže se lid tmou žene.
Na lotra se ještě v ráji
Vládce světa rozpomene!

Marie Rafajová

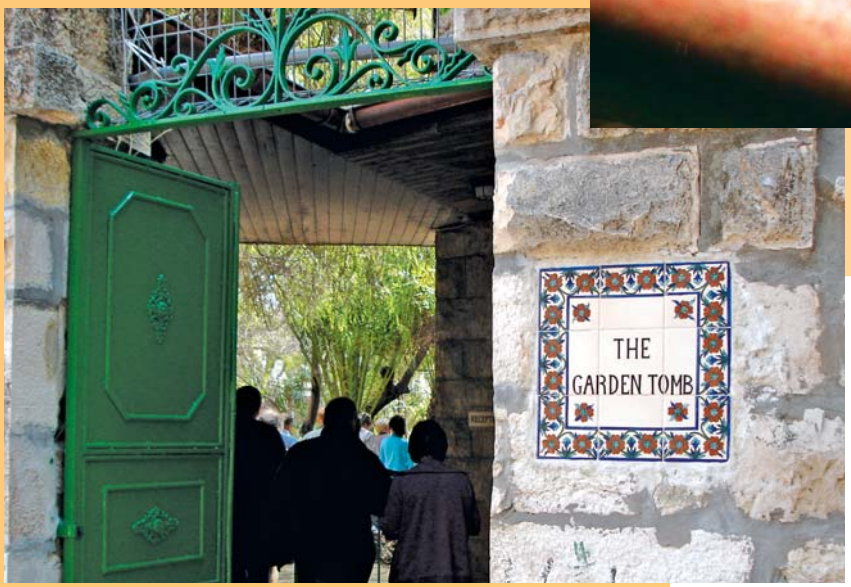

Fotografie publikované v tomto čísle sú zo zdrojov:
www.christianphotos.net
www.creativemyk.com
www. bigphoto.com
Josef Šindelář a archív redakcie.